

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Kateřinou Takácsovou jako samosoudkyní ve věci

žalobce: **Karel Srp**, narozený 18. 1. 1937
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Adamem Černým, LL.M.
sídlem [REDACTED]

proti
žalovanému: **Jaroslav Hutka**, narozený 21. 4. 1947
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Svejkovským
sídlem [REDACTED]

žaloba na ochranu osobnosti

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku odstranil z osobního profilu pod názvem Jaroslav Hutka, umístěného na sociální síti www.facebook.com příspěvek uveřejněný o žalobci dne 19.1.2017, a to včetně všech odkazů na něj, dále aby se zdržel jakéhokoli dalšího šíření nepravdivých informací o spolupráci žalobce s StB, dále aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na své náklady zveřejnil písemnou omluvu žalobci následujícího znění: „Omluva – Příspěvek zveřejněný na mém profilu dne 19.1.2017, který se týkal pana Karla Srpa a jeho údajné spolupráce se Státní bezpečností, obsahoval nepravdivé a zkreslující údaje a tvrzení, které neoprávněně zasáhly do osobnostních práv pana Karla Srpa. Omlouvám se tímto panu Karlu Srpovi, že jsem o něm sdělil a zveřejnil nepravdivé informace, týkající

se spolupráce pana Karla Srpa s StB, že jsem o něm nepravdivě uvedl, že mne udával StB. Žádné z těchto tvrzení se nezakládá na pravdě. Za způsobené nepříjemnosti se tímto panu Karlu Srpovi i všem, koho jsem tímto článkem uvedl v omyl, omlouvám. Jaroslav Hutka“, dále aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na své náklady zveřejnil na zpravodajském portálu Forum24, sekci Svobodné fórum, písemnou omluvu ve znění: „Omluva – Dne 22. ledna 2017 byl na zpravodajském portálu Forum24 zveřejněn rozhovor s názvem „Jaroslav Hutka: Udavač Srp má určovat morálku? Kanál zůstane kanálem“. Tento rozhovor obsahoval nepravdivé a dehonestující údaje a tvrzení, které neoprávněně zasáhly do osobnostních práv pana Karla Srpa. Omlouvám se tímto panu Karlu Srpovi, že jsem o něm sdělil a zveřejnil nepravdivé informace, týkající se spolupráce pana Karla Srpa s StB, že jsem jej označil za udavače, hrdinu, který nikdy hrdinou nebyl, že jsem jej nepřímou přirovnal ke kanálu a zmetkovi. Omlouvám se tímto panu Karlu Srpovi, že jsem o něm nepravdivě uvedl, že spolupráci s StB zatlučká. Žádné z těchto tvrzení není pravdivé. Za způsobené nepříjemnosti se tímto panu Karlu Srpovi i všem, koho jsem tímto článkem uvedl v omyl, omlouvám. Jaroslav Hutka“, a dále aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na své náklady zveřejnil na zpravodajském portálu Novinky.cz, písemnou omluvu, ve znění: „Omluva – Dne 30. ledna 2017 byl na zpravodajském portálu Novinky.cz zveřejněn rozhovor s názvem „Hutka: Srp lže a fantazíruje, je schopen všechno převrátit“. Tento rozhovor obsahoval nepravdivé a dehonestující údaje a tvrzení, které neoprávněně zasáhly do osobnostních práv pana Karla Srpa. Omlouvám se tímto panu Karlu Srpovi, že jsem o něm sdělil a zveřejnil nepravdivé informace, týkající se spolupráce pana Karla Srpa s StB, že jsem jej označil za udavače a lháře. Omlouvám se tímto panu Karlu Srpovi, že jsem o něm nepravdivě uvedl, že pomáhal StB, že spolupráci s StB překrucuje, fantazíruje a zakrývá své špatné svědomí. Žádné z těchto tvrzení není pravdivé. Za způsobené nepříjemnosti se tímto panu Karlu Srpovi i všem, koho jsem tímto článkem uvedl v omyl, omlouvám. Jaroslav Hutka“, se zamítá.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce na náhradu nákladů řízení částku 39 683,68 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal na žalovaném zdržení se dalšího zasahování do osobnostních práv žalobce šířením nepravdivých údajů o žalobci, dále odstranění negativního příspěvku ze sítě Facebook a dále omluvy za šíření veřejných výroků ze sítě Facebook a na zpravodajských portálech Forum24 a Novinky.cz, opakovaně označujících žalobce jako udavače, osobu, která překrucuje skutečnost a na základě toho jej hodnotil hanlivým výrazem jako „kanál“. Konkrétně se jednalo o třináct výroků, označených žalobcem následovně:
 - A. „No to je výborné, mám ve svém estébáckém spise od Karla Srpa na sebe čtyři udání.“
 - B. „StB o mně neměla moc informací, on jim je pečlivě doplnil.“
 - C. „...náš nepředvídatelný prezident, závislý na návykových látkách, určí na rozhodování o hrdinech člověka, který hrdinou nebyl. Udavač bude měřit pravost charakteru ostatních lidí.“
 - D. „Karel Srp to zatlučká a obání se rozsudkem soudu.“
 - E. „Vyhnout se tomu nemůžeme, kanál zůstane kanálem a vždy bude aktivní ... Pokud se nebudeme bránit, tak ti zmetkové zaberou zase všechna naše pole a život se stane peklem.“
 - F. „Lže, popírá se, uráží, překrucuje, jak se mu zlíbí, vybrožuje jakousi záhadnou organizací, která má na každého informace a každého rozmázne.“
 - G. „A pak proč mluvit s udavačem?“
 - H. „Srp byl velmi podstatným pramenem, protože měl informace o velké části opozice z první ruky.“
 - I. „Nevím, jaká je motivace udavačů ... Mluví z cesty, mimo fakta a skutečnost, vymýšlí si, vybrožuje, lže nebo fantazíruje, je schopen převrátit úplně všechno.“
 - J. „Bobužel on se v tom pouze neznalecky motá, jak se snaží zakrýt své špatné svědomí“
 - K. „... a on měl důvěru všech, takže estébákům velmi široce pomohl v jejich orientaci v opozici.“
 - L. „Ale Karel Srp, který měl přístup všude, nakonec vydal za celou síť udavačů.“
 - M. „...že by jí předsedal udavač, to by ho uspokojilo.“

Uvedené výroky žalovaný zveřejnil v reakci na návržení žalobce prezidentem České republiky Milošem Zemanem členem Etické komise dne 19.1.2017. Žalobce uvedl, že již 28.10.2013 byl vyznamenán medailí Za zásluhy o stát v oblasti kultury, je veřejně známou osobností, která byla v souvislosti s činností kulturního spolku Jazzová sekce (Jazzová sekce – Artforum) založeného v r. 1969, činná jako místopředseda a následně jako jeho předseda. V rámci těchto aktivit vyvíjel činnost, směřující proti tehdejší totalitní moci, které byly předmětem dlouhodobé represe tehdejšího režimu. Sám žalobce byl za svou činnost v r. 1986 odsouzen v politickém procesu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 16 měsíců. V této souvislosti se označil za disidenta a uvedl, že již dne 13.12.2000 byl Městským soudem v Praze vydán rozsudek, č.j. 37 C 117/99-60, který po rozsáhlém dokazování postavil na jisto, že žalobce byl neoprávněně evidován v materiálech Státní bezpečnosti jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník Státní bezpečnosti. Je tak zřejmé, že otázka údajné spolupráce žalobce se Státní bezpečností již byla vyčerpávajícím způsobem objasněna a pravomocným rozhodnutím soudu vyřešena tak, že žalobce se Státní bezpečností vědomě nespolupracoval. Žalovanému je uvedené rozhodnutí ostatně známo, protože i na ně ve svých výrocích reagoval. Výroky žalovaného tak byly nepravdivé a dehonestující, a protože byly následně medializovány, příspěvek na síti Facebook byl hojně sdílen, čímž výroky žalovaného podstatně zasáhly do osobnostních práv žalobce, zejména pak do jeho cti, důstojnosti a vážnosti. Žalobce v této souvislosti vyjádřil své přesvědčení, že tyto nepravdivé výroky podstatnou měrou přispěly k tomu, že žalobce nebyl jmenován do Etické komise, neboť vyvolaly nepravdivý dojem o tom, že žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti dle § 7 odst. 3 zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu, v platném znění. S ohledem na okolnosti, za kterých byly výroky žalovaného zveřejněny, byl zásah do osobnostních práv žalobce i v oblasti profesní mimořádně excesivní. Žalobce uzavřel, že zásahy žalovaného do osobnostních práv žalobce měly vedle nepravdivého základu také úmyslně výrazně dehonestující a vulgární charakter, zasahující do vážnosti žalobce a jeho minulosti a v kontextu nedávných veřejně medializovaných politických událostí pak žalobci způsobily již nenapravitelné následky, které dle názoru žalobce podstatně přispěly k jeho nejmenování do Etické komise. Žalobce vyzval žalovaného ke smírnému řešení sporu dne 30.1.2017, přičemž žalovaný znění výzvy zveřejnil na svých osobních stránkách <http://www.hutka.cz> a hovořil o ní i v médiích, jinak však na ni nereagoval. S ohledem na to žalobce požadoval, aby soud žalobě vyhověl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

2. Žalovaný nárok uplatněný žalobou neuznal a uvedl, že žalobce váhu své osobnosti staví na tom, že jako funkcionář kulturního spolku Jazzová sekce byl předmětem zájmu tehdejšího totalitního režimu, který vyústil až v jeho odsouzení v roce 1986 k trestu odnětí svobody na 16 měsíců. Po roce 1989 byl vyznamenán medailí Za zásluhy o stát v oblasti kultury, dále argumentuje rozsudkem Městského soudu v Praze, sp.zn. 37 C 117/99, podle kterého byl neoprávněně evidován v materiálech Státní bezpečnosti jako rezident, čímž považuje otázku jeho údajné spolupráce se Státní bezpečností za objasněnou a vyřešenou v tom smyslu, že s touto neměl vědomě spolupracovat. A dále pak odkazuje na pokusy současného prezidenta jmenovat jej členem Etické komise. Proti tomu staví údaje uveřejněné na sociální síti facebook žalovaným, které jsou právě reakcí na pokusy prezidenta jmenovat žalobce do uvedené komise, které naopak vyhodnocují osobu žalobce jako udavače, který spolupracoval se Státní bezpečností. Proti těmto výrokům se žalobce ohrazuje, považuje je za nepravdivé a dehonestující. Žalovaný je veřejně známou osobou, disidentem, signatářem Charty 77, který byl pronásledovaný totalitním režimem, byl donucen opustit vlast a do revoluce 1989 žil v emigraci. Jako morální autorita, která má nejen právo, ale zejména povinnost vyjadřovat se k takovým závažným skutečnostem naší společnosti, jakými jsou právě kroky současného prezidenta ve vztahu k obsazování tak výrazných společenských funkcí, jako je Etická komise České republiky. Tato komise má přesný název „Etická komise České republiky pro

ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu“, skládá se z devíti členů (výrazných osobností současnosti s morálními kvalitami, např. paní Ludmila Rakušanová, pan doc. Petr Pithart, pan prof. Jan Sokol a další), po dvou z nich volí a odvolává poslanecká sněmovna, senát, vláda a Rada ústavu pro studium totalitních režimů. Jednoho člena jmenuje a odvolává prezident republiky. Předsedu etické komise volí a odvolává vláda z členů volených vládou. Etická komise už podle názvu má vybírat a oceňovat účastníky odboje a odporu proti komunismu. Žalovaný uvedl, že premiér Bohuslav Sobotka návrhu prezidenta na kontrasignaci jmenování žalobce jako člena Etické komise návrhu nevyhověl dne 24.1.2017 proto, že žalobce nesplňuje zákonné předpoklady pro členství v Etické komisi, tedy předpoklady podle § 7 odst. 3 zákona o účastnících odboje a odporu proti komunismu (z. č. 262/2011 Sb.). Mezi ty patří svéprávnost, spolehlivost a bezúhonnost. Za spolehlivého nelze pro účely tohoto zákona považovat toho, kdo svým jednáním v době nesvobody zavedl důvod pochybovat o řádném výkonu funkce člena Komise, zejména o jeho nezávislosti nebo nestrannosti při výkonu funkce člena Komise. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že je nejisté, nakolik jeho výroky přispěly k tomu, že žalobce nebyl jmenován do Etické komise, nicméně tyto byly pravdivé, podložené a jsou de facto reakcí na chování žalobce v porevolučním období, který se na rozdíl od jiných podobně působících osob svou vinu nepřiznal. Co se týče žalobcem uváděného rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 37 C 117/1999 dne 13. 12. 2000 žalovaný upřesnil, že z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že tehdejší žalovaný (Ministerstvo vnitra) neunesl důkazní břemeno, když nebylo možné znaleckým posudkem odpovědět objektivně na otázku, zda na vázacím aktu je vlastnoruční podpis žalobce a soud jen z tohoto důvodu žalobě vyhověl. Po roce 2007 po umožnění vstupů do archivů, by už bylo možno prokázat ze spisů, že skutečně žalovaný udával ostatní hudebníky včetně žalovaného. Dokument, který byl podle rozsudku v tehdejší řízení posuzován, je přitom z 22. 5. 1979. K udání žalobce na žalovaného jsou však z let 1976 a 1977. Žalovaný upřesnil použitý výraz „kanál“ jako hodnocení toho, že žalobce byl členem KSČ, udával na ostatní hudebníky u StB, spolupracoval s StB a o svém působení neuvádí pravdivá tvrzení, a to včetně žádosti k Etické komisi. Za svá pochybení v době minulé se nejen neomluvil, ale tato pochybení nadále popírá a relativizuje. Činnost žalobce v StB je doložitelná nejen z příslušných archivů, ale také svědectvím současníků. Žalovaný v této souvislosti dedukoval polemizoval s důvody, které prezidenta vedli ke jmenování žalobce do Etické komise a výslovně potvrdil, že byl žalobce rovněž za minulého režimu odsouzen a vykonal trest odnětí svobody. To však nemění nic na tom, že rovněž po určitou dobu s StB spolupracoval za příslib určitých výhod, bez ohledu na to, jakých, např. výhody pro Jazzovou sekci atd. Etická komise zamítla odvolání žalobce, kterým se domáhal, aby byl označen za účastníka Třetího odboje. Žalobce je osobou veřejně známou, a to díky zejména i svému chování, ve kterém popírá aktivity v minulém režimu, to je členství v KSČ, spolupráci s StB, a také svým vztahem k současnému prezidentovi, resp. vztahem současného prezidenta k žalobci. Tento vztah vyjadřuje aroganci nejen vůči minulosti samotné, ale i ignoranci k zákonům této republiky (např. právě o způsobilosti být členem Etické komise). Jenom toto chování přivádí opět žalobce do centra pozornosti veřejnosti. Žalovaný se tak cítí být povinen se k takové aroganci k minulosti i ignoranci k zákonům vyjádřit, když volbou slov pouze hodnotí to, co je předmětem řízení, co je předmětem i zájmu veřejnosti. K výzvě žalovaného ze dne 30. 1. 2017 k upuštění od neoprávněného zásahu do práv osobnosti a k odstranění závadného stavu závěrem uvedl, že pouze popisuje vlastnosti a chování žalobce, které je schopen doložit navrženými důkazy, nemůže tedy naplnit petit žaloby, který označuje jeho hodnocení žalobce jako nepravdivé. Uzavřel, že žalobce byl udavačem a o své minulosti lže.

3. Dle příspěvku ze dne 19.1.2017 na sociální síti www.facebook.com žalovaný zveřejnil v reakci na článek ze serveru Týden.cz s názvem „Zeman jmenoval členem etické komise pro třetí odboj Karla Srpa“ sporný výrok ad. A+B.

4. V článku z internetové stránky ParlamentniListy.cz ze dne 6.2.2017 s názvem „Kauza Karel Srp v show Nory Fridrichové: Nové výpovědi. A právnické překvapení“ byla rozebírána reportáž v pořadu České televize 168 hodin, která byla věnována veřejnému sporu obou účastníků řízení, přičemž, zde byl citován i sporné výroky (viz A + B) „*No to je výborné, mám ve svém estébáckém spise od Karla Srpa na sebe čtyři udání. StB o mně neměla moc informací, on jim je pečlivě doplnil.....*“ Reportáž citovala názory obou účastníků, které byly v této souvislosti uvedeny v různých médiích, badatel Miroslava Vodrážku a další.
5. V článku z internetových stránek forum24.cz z dne 22.1.2017, vytištěného dne 19.2.2017, byl zveřejněn rozhovor s žalovaným. V něm vyjádřil překvapení z návrhu prezidenta Zemana na jmenování žalobce členem etické komise pro ocenění účastníků protikomunistického odboje s tím, že se jedná o zkoušku pro členy etické komise, jejichž existence a váza byla tímto návrhem zcela zesměšněna. Součástí vyjádření je i další sporný výrok (viz C+D+E).
6. V článku z internetové stránky Novinky.cz ze dne 30.1.2017, vytištěného dne 19.2.2017, po odmítnutí kontrasignace návrhu prezidenta Zemana na jmenování žalobce členem etické komise pro ocenění účastníků protikomunistického odboje premiérem Sobotkou žalovaný poskytl rozhovor, v němž mimo jiné uvedl zbývající sporné výroky (viz F, G, H, I, J, K, L a M) a vyjádřil pochybnost, že by při osobním kontaktu žalobce přiznal své aktivity s tím, že tento na jedné straně naznačuje, jak se v práci StB vyzná, na druhou stranu tvrdí, že o tom nic neví. Přitom v archivech ÚSTR jsou jednotlivé důkazy dohledatelné. Popřel, že by bylo možné, že by si jeho výroky vymyslel důstojník Stb, byť tuto obranu využila i řada jiných, protože by to znamenalo, že by žalovanému agenti StB ze svých přísně tajných spisů předčítali a informovali jej o svém zdroji. Ve skutečnosti vznikaly zprávy na základě rozhovorů, kdy byly zaznamenány pouze informace, které agent považoval za důležité, přičemž všechny záznamy byly dále kontrolovány nadřízeným a další osobou, přičemž pravdivost informací byla zajištěna velmi tvrdými tresty, protože se jednalo o tajné materiály, kterým museli agenti věřit. Žalovaný sám se dostal tzv. do hledáčku v roce 1975 na udání ředitele kulturního domu v Chocni, kdy si jej stále ještě pletli s jinými písničkáři, ze spisů přitom zjistil, že jeho publikum přitom o něm nesdělilo žádné informace. Proto byl nasazen jako pramen žalobce, který měl o velké části opozice informace z první ruky. Žalovaný dále popsal okolnosti své emigrace, kdy měl k dispozici pouze jeden papír A4 na němž bylo uvedeno, že odjíždí na „trvalo dní“, přičemž tento získal po dlouhodobém nátlaku k jeho emigraci. Pokud jde o samotného žalobce, žalovaný doplnil, že spolu již byli v sporu během voleb do senátu, kdy na základě žalovaným zveřejněných informací nebyl žalobce do senátu zvolen. Dále popsal svůj názor na samotný návrh prezidenta na jmenování žalobce členem etické komise pro ocenění účastníků protikomunistického odboje s tím, že se jedná o pokus zprofanovat etickou komisi. Rovněž se vyjádřil k dalším tehdejším krokům prezidenta republiky.
7. Výzvou k upuštění od neoprávněného zásahu do práva na ochranu osobnosti ze dne 30.1.2017 vyzval žalobce žalovaného prostřednictvím svého právního zástupce k upuštění od neoprávněného zásahu do práv žalobce na ochranu osobnosti bezodkladným stažením příspěvku ze sítě Facebook, jehož text je popsán v žalobě a dále zveřejněním omluvy na svém profilu na této síti a rovněž i na portálu Forum24. Dle doručky nevyzvednuté zásilky byla výzva zaslána žalovanému 30.1.2017.
8. Usnesením Etické komise ČR z 24.1.2017 tato reagovala na rozhodnutí prezidenta na jmenování žalobce členem etické komise pro ocenění účastníků protikomunistického odboje s tím, že projednávala odvolání žalobce proti zamítnutí žádosti o vydání osvědčení účastníka odboj a odporu proti komunismu Ministerstvem obrany a vydala dne 3.7.2015 č.j. 18520/2014-EKO (právní moc 8.7.2015) rozhodnutí, v němž reflektovala svá zjištění, že existují důvody pochybovat o řádném výkonu funkce člena Etické komise, když žadatel nesplňuje podmínku spolehlivosti. Uzavřela, že po dobu svého působení projednala 371

žádostí a pouze ve 45 případech status účastníka odboje proti komunismu udělila, přičemž vyjádřila přesvědčení, že má-li nadále plnit úkoly podle zákona č. 262/2011 Sb., je nezbytnou podmínkou pro její výkon důvěryhodnost jejích členů.

9. Dle sdělení etické komise ze dne 22.5.2019 jsou důvody neudělení osvědčení dle zák. č. 262/2011 Sb. zřejmé, jde především o prokázání existence překážky přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. b) zák. č. 262/2011 Sb. Ve zbývajícím odkázala plně na rozhodnutí Etické komise ČR pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu ze dne 25. 6. 2015 č.j. 18520/2014-EKO.
10. V rozhodnutí ze dne 25.6.2015 č.j. 18520/2014-EKO Etická komise ČR pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu konstatovala průběh celé žádosti o udělení statusu účastníka odboje a odporu proti komunismu, kdy mimo jiné z Národního archivu ze dne 7.3.2012 byla Ministerstvu obrany zaslána kopie dokumentů nalezených ve fondu Ministerstva kultury ČR, ve kterém se konstatuje, že Národní archiv ČR rovněž potvrdil, že jméno Karel Srp, narozen dne 18.1.1937, **prochází členskou evidencí Ústředního výboru Komunistické strany Československa**. Z evidenčního štítku vyplývá, že výše jmenovaný **byl členem Komunistické strany Československa od 21. 7. 1965 do roku 1970**, kdy byl vyloučen. Z archivu bezpečnostních složek ze dne 21.3.2012 bylo komisi zasláno stanovisko, které mimo jiné konstatuje, že účastník byl evidován v materiálech bezpečnostních složek jako jejich spolupracovník nebo tajný spolupracovník, avšak nevyplyvá, že by byl členem pomocné stráže Veřejné bezpečnosti, pomocníkem Pohraniční stráže nebo informátorem Zpravodajského aparátu Komunistické strany Československa a jiných. K osobě účastníka, tzn. žalobce, konstatoval Archiv bezpečnostních složek, že byl dne 3.2.1996 správnou STB Praha zaregistrován svazek registrační č. 25280 v kategorii „D“, tedy „Důvěrník“, pod krycím jménem „hudebník“, 29. 5. 1979 byl převeden do kategorie „A“, tzn. „agent“, 14. 9. 1982 byl uložen do archivu pod agenturním č. 729772 MV. Dne 4. 3. 1983 byl správnou STB Praha zaregistrován svazek registrační č. 38129 v kategorii „D“, který byl 18. 6. 1984 archivován pod agenturním č. 749669 MV, dále byl 7.1.1988 10. Správou SNB zaveden svazek v kategorii „S“, tedy signální, který byl 8. 12. 1989 zničen. Ministerstvo se současně se žádostí o spolupráci obrátilo na Státní archiv v Prešově, pobočka Humenné, který odpověděl, že nebyly nalezeny žádné informace k osobě účastníka řízení ani o činnosti Zvazu československo-sovětského přátelství. Ministerstvo dále opatřilo historický posudek k osobě Karel Srp, narozený 18. 1. 1937, č.j. 262000098/11/2012, vypracovaný dne 17. 12. 2012 Jiří Gruntorádem. V tomto vyjádření Jiří Gruntorád popsal činnosti Jazzové sekce, zejména její působení na mladou generaci a vyjádřil svůj názor, že „Nejpozději od konce 70. let byli však vystaveni Karel Srp i tzv. aktivisté Jazzové sekce tlaku politickému a ten stále zesiloval. Vyústil ve skutečnost, že Karel Srp podepsal spolupráci s STB v domnění, že upoutá veškerou pozornost této instituce na svou osobu, co více si přát, než získat samotnou hlavu Jazzové sekce a ušetří tak ostatní aktivisty. Domníval se také, že na rozdíl od mnohých, on tuto roli zvládne a celou dobu, jako je patrné i ze svazku „Hudebník“, hrál STB hru, svou „spoluprací“ nikomu neublížil a skutečnost, že i jiný z Jazzové sekce byli nakonec předvoláváni na výslechy ve stále větší míře, svědčí jen o pochopitelné neznalosti pracovních metod STB a o nedocení významu, který Jazzové sekci a její činnosti moc přikládala. Podle mého názoru jde v případě jmenovaného o dlouholetý aktivní a rozsáhlý odpor proti totalitnímu režimu a je zcela namístě tzv. prominutí překážky, jak to umožňuje zákon č. 262/2011.“ Ministerstvo obrany ČR posoudilo žádost účastníka řízení i všechny shromážděné podklady a dne **2.5.2014 vydalo rozhodnutí č.j. 262000098/11/2014-1027, že se žádost účastníka řízení o vydání osvědčení odboje a odporu proti komunismu zamítá**. Žadatelova činnost v rámci Jazzové sekce byla prokázána a naplňuje ust. § 2 zák. ve spojení s § 3 odst. 2 písm. a) a b) a § 3 odst. 3 zák. Další šetření však prokázalo, že žadatel byl členem KSČ a spolupracovníkem STB. I přesto, že osobní spis archivní č. 749660 MV,

vedený STB k osobě žadatele je torzovitý a neobsahuje všechny materiály důležité pro určení rozsahu a intenzity této spolupráce, šetřením Úřadu pro studium totalitních režimů byly dohledány podklady, na základě kterých je možné obsah spisu alespoň částečně rekonstruovat. Z nich vyplývá, že žadatel se s příslušníky STB vědomě scházel, byl jimi úkolován a předával jim požadované informace, překážka přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu ve spojení s překážkou § 4 odst. 1 písm. c), tak brání vydání osvědčení. Etická komise konstatovala, že Jazzovou sekci nelze považovat za odbojovou organizaci ve smyslu ustanovení zákona, neboť se v případě Jazzové sekce zjevně nejednalo o organizaci, která byla založena, či by jako celek vyvíjela činnost s cílem definovaným v ust. § 2 zák., tj. s cílem odstranit, výrazně oslabit, či narušit nebo jinak poškodit komunistickou totalitní moc v Československu a obnovit svobodu a demokracii. Činnost Jazzové sekce nesměřovala k vymezení se proti komunistickému režimu, jeho kritice a odstranění. Převážná část činnosti, nejen že nebyla ilegálního charakteru, ale ani přímo nesměřovala proti komunistickému režimu, což bylo i předpokladem pro to, aby Jazzová sekce mohla dlouhodobě a soustavně vyvíjet, respektive udržet svou činnost. Etická komise konstatovala, že v širším slova smyslu, lze činnost některých členů Jazzové sekce považovat za hájení práva na svobodu slova a projevu a práva svobodně se sdružovat, neboť se jedná o autorství petic nebo obdobných materiálů nebo veřejných vyjádření zaměřených přímo či nepřímo na oslabení komunistického režimu nebo zabezpečování jejich tisku nebo rozšiřování, to je jinou prokazatelně protikomunistickou činností, tedy na oslabení komunistického režimu. V každém případě však dále konstatuje, že obecné konstatování účastníka řízení ohledně jeho podílu na činnosti Jazzové sekce nemůže bez dalšího být důvodem pro vydání osvědčení, účastníka odboje a odporu proti komunismu, účastník řízení v průběhu správního řízení, žádné relevantní důkazy přímo ke své činnosti nepředložil ani neoznačil. Etická komise tedy na základě posouzení shromážděného spisového materiálu konstatovala, že účast účastníka řízení na aktivitách Jazzové sekce byla stěžejní v oblasti koncepční a organizační. Etická komise má za nesporné, že účastník řízení v době po roce 1984 zejména zastupoval Jazzovou sekci na venek při jednání s orgány státní moci i v zahraničí, podílel se na přípravě členského zpravodaje 43/10/88 a to až do svého zatčení v roce 1986. Lze tedy konstatovat, že účastník řízení participoval na aktivitách vedení a některých členů Jazzové sekce. V tomto smyslu se Etická komise vyjádřila kladně k aktivitám účastníka tohoto procesního dokumentu. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že k osobě účastníka řízení byl dne 3. 2. 1976 správou STB zaregistrován pod registračním č. 2580 osobní spis v kategorii „D“, tedy „Důvěrník“ pod krycím jménem „Hudebník“. Návrh na založení svazku „Důvěrník“ byl odůvodněn potřebou kontaktu s účastníkem řízení z důvodu jeho zaměstnání, účastník řízení byl nejprve úkolován ke stykové bázi USA, ale pro omezení jeho zpravodajských možností byl předán na „zdejší odbor“ – tím je myšleno poznámka Správa bezpečnosti hlavního města Prahy a Středočeského kraje, II. oddělení. K vyžití do báze amatérských hudebních skupin – problematika volné mládeže. Uskutečněno bylo 96 schůzek, na základě kterých bylo zpracováno 71 zpráv. Od 28. 5. 1979 bylo uskutečněno 151 schůzek, ze kterých bylo zpracováno 299 zpráv. Úřad pro studium totalitních režimů dále ve svém stanovisku popsal, jakým způsobem mělo docházet ke styku účastníka řízení s STB a to především prostřednictvím telefonického spojení a od roku 1981 byl přidán kontakt skrze tzv. „mrtvou schránku“ v průchodu pasáže metra. Dále se komise obsáhle vyjádřila ke zjištění Úřadu pro studium totalitních režimů a týkajícím se spisu vedeného pod krycím jménem hudebník. Úřad pro studium totalitních režimů uzavírá, že na základě informací, obsažených ve spisech, několik desítek informací, jsou materiály v souvislosti s osobou „Hudebníka“ objevují, lze účastníka řízení s osobou vedenou v materiálech STB pod tímto krycím jménem ztotožnit. K otázce ministerstva, na kolik lze materiály STB považovat za hodnověrný důkaz spolupráce žadatele STB, **Úřad pro studium totalitních režimů s odkazem na dochovaný spisový materiál sdělil, že neshledává žádný důvod**

zpochybňovat tyto spisy jako důkaz spolupráce účastníka řízení s STB. V této souvislosti ještě Úřad pro studiu totalitních režimů konstatuje několik svazků a sice svazky Josefa Vlčka, Ladislava Zajíčka, Jaroslava Hutky a Vladimíra Mertý a Svatopluka Karáska a zde konstatuje i počet záznamů týkajících se těchto osob, kdy konkrétně ohledně žalovaného jsou 4 agenturní záznamy z 22. 9. 1976, z 30. 6. 1977, ze 6. 9. 1977 a ze 13. 4. 1978. Etická komise se rovněž vyjádřila k mikrofišové kopii podpisu účastníka řízení, která byla důkazem u Městského soudu v Praze v řízení vedeném pod spis. zn. 37 C 117/99, přímo zde konstatuje, že nelze, vzhledem k tomu, že existuje pouze v mikrofišové kopii, objektivně potvrdit ani vyvrátit, zda je podpis účastníka řízení na vázacím aktu STB vlastnoručním, či nikoli. Etická komise konstatuje, že postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu lze účastníku přiznat pouze v případě, že jeho účast na odboji a odporu proti komunismu svou intenzitou a rozsahem nebo délkou, zjevně převyšovala jeho účast na budování rozvoje a upevňování komunistické totalitní moci. Dle názoru Etické komise však činnost účastníka řízení, tím je myšleno žalobce, tak, jak se jeví ze spisového materiálu, ať už by na něj bylo pohlíženo jako na činnost individuální nebo jako na činnost v rámci skupiny, nemůže svou intenzitou ani rozsahem existenci překážek přiznání postavení účastníka odboje či odporu proti komunismu převýšit. Etická komise závěrem uvádí, že tímto svým rozhodnutím nechce v žádném případě snižovat nesporné zásluhy účastníka řízení v kulturní oblasti, kterých si velmi váží, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem však rozhodla, tak jak je uvedeno ve výroku, tzn. že se zamítá odvolání proti rozhodnutí Ministerstva obrany ČR a toto se potvrzuje.

11. Dle doručanky zásilky č.j. 18520/2014-EKO, zaslané Etickou komisí ČR pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu při Úřady vlády ČR žalobci, bylo shora uvedené rozhodnutí doručeno žalobci osobně dne 15.7.2015.
12. Dle záznamu ze dne 22.9.1975 osoba „HUDEBNÍK“ pod číslem svazku 25280, podala operativnímu pracovníkovi Maryškovi zprávu, že mezi pracovníky různých hudebních sekcí je poslední dobou často soustředěn zájem k osobě Jaroslava Hutky (v záznamu uváděno Hutka), že mu bylo zakázána činnost v Malostranské besedě s ohledem na ideově nevyhovující texty písní, není známa působnost zákazu jeho vystoupení v jiných zařízeních. Přesto by měla u Supraphonu vyjít Hutkovi druhá LP deska, která by měla být dle názoru většiny okamžitě rozebrána. Z titulu své funkce se pramen s Hutkou, v době kdy pracoval na první LP desce, několikrát osobně v roce 1975 sešel. Pramen se snažil získat informace o dvojsmyslnosti textů, ale obdržel vyhýbavou odpověď, z níž současně dovodil, že si je Hutka vědom svého postavení v protestsongové hudbě. Současně je zde poznámka, že informace je sice neproověřená, ale dosavadní zprávy pramene byly vždy nezkreslené a pravdivé. Jedná se o kopii ze státního archivu, přímo s razítkem státního archivu, ověřující shodu kopie s originálem a razítkem „Zrušen stupeň utajení svazku dnem 1.1.2008 podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 412/2005“ z 24.2.2020.
13. Dle záznamu č. 23 z 30.6.1977 osoba „HUDEBNÍK“ pod číslem svazku 25280 (při jednání nesprávně protokolováno 23280), podala operativnímu pracovníkovi Šimákovi informaci o Jaroslavu Hutkovi – poznatky, ke dni 29.6.1977, že proti Hutkovi jsou v poslední době podnikána z „nějakých nařízení“ stejná opatření jako proti Černému. V Pantonu se o tom běžně hovoří, neboť druhá část LP desky Hutky je již vytlačena a leží ve skladech „u ledu“. Z různých řečí, které kolem tohoto případu kolují po Pantonu a v okruhu působnosti Pramene, není toto opatření posuzováno kladně. V bodu 2/ je zde uvedeno, že poznatek poukazuje na skutečnost, že mezi ctiteli Hutky jsou známa fakta o postupu proti jeho osobě. Současně je zde poznámka, že pramen je prověřený, poznatek blíže nekonkretizoval. Jedná se o kopii ze státního archivu, přímo s razítkem státního archivu, ověřující shodu kopie s originálem a razítkem „Zrušen stupeň utajení svazku dnem 1.1.2008 podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 412/2005“ z 24.2.2020.

14. Dle záznamu číslo 38 z 13.4.1978 byla ke dni 13.4.1978 konána schůzka s operativním pracovníkem Šimákem, při níž byl od pramene (krycí jméno Hudebník, č. svazku 25280) získán poznatek, že při posledním rozhovoru s Hutkou mu tento uvedl, že hodlá ihned po zastavení trestního řízení proti své osobě vycestovat na vystěhovalecký pas z ČSSR. V zahraničí hodlá studovat vysokou školu, obor hudby. Studovat by chtěl zřejmě na některé ze škol v USA. Hutka Pramenu sdělil, že má rozsáhlé konexe, které mu již přislíbily plnou podporu v jeho plánech po opuštění ČSSR. V bodu 2. je uvedeno Poznatek poukazuje na styky Hutky do *(nečitelné)* a jeho snahu vystěhovat se z ČSSR. Druhá strana obsahuje vyhodnocení zprávy s tím, že tato je považována za pravdivou, neboť je ověřena z dalších pramenů. Jedná se o kopii ze státního archivu, přímo s razítkem státního archivu, ověřující shodu kopie s originálem a razítkem „Zrušen stupeň utajení svazku dnem 1.1.2008 podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 412/2005“ z 24.2.2020.
15. Dle záznamu č. 28 ze schůzky konané dne 6.9.1977 pramen (krycí jméno Hudebník, č. svazku 25280) operativnímu pracovníkovi Šimákovi sdělil, že mezi oblastí jazzových hudebníků, pracovníků a fondů je velký zájem o současné dění okolo Jaroslava Hutky. Mezi touto vrstvou pramenových přátel se zcela otevřeně hovoří o další „perzekuci“ jednoho z umělců. Hutka má být souzen pro nedovolené podnikání. Měl si údajně zde vyplňovat smlouvy, na které neměl mít nárok. Sam Hutka a jeho přátelé jsou přesvědčeni o tom, že celá záležitost kolem „neplatných“ smluv je věcí poradců, kteří vlastně vystoupení umožnili. Jelikož Hutka vystupoval převážně v klubech SSM a na podobných akcích, předpokládá, že těmto organizacím nebude nikdo činit potíže. Proto celá věc opět vyzní do prázdna. Jako u skupiny PLASTIC PEOPLE. Druhá strana obsahuje vyhodnocení zprávy s tím, že tato je považována za pravdivou, neboť je ověřena z dalšího pramene. Jedná se o kopii ze státního archivu, přímo s razítkem státního archivu, ověřující shodu kopie s originálem a razítkem „Zrušen stupeň utajení svazku dnem 1.1.2008 podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 412/2005“ z 24.2.2020.
16. Dle částečného výpisu ze spisu Archivu bezpečnostních složek č. 749669, byl pod reg. číslem svazku 38129, pod krycím jménem Hudebník zaregistrován Karel Srp, který rovněž poskytl svůj životopis podepsal vázací akt ke dni 22.5.1979, kdy tento ještě rukou doplnil ručně psanou poznámkou a datem 8.6.83.
17. Ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 37 C 117/1999, podle kterého byla 23.8.1999 podána žaloba podle § 18 odst. 1 zákona č. 451/1991 Sb., kterou se žalobce domáhal toho, aby bylo rozhodnuto, že nález osvědčení, kterým byl shledán a evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1, písm. b) zákona č. 451/91 Sb., je nepravdivý. Přílohou této žaloby je Osvědčení Ministerstva vnitra, podle kterého měl být žalobce evidován jako osoba uvedená v § 2, odst. 1, písm. b) zákona č. 451/1991 Sb. Osvědčení je vydáno 21.6.1999. Tehdejší odpůrce se dne 20.1.2000 vyjádřil k žalobě s tím, že není možné žalovat podle § 18 odst. 1 daného zákona, neboť tento ztratil účinnost nálezem Ústavního soudu ČSFR s tím, že při vydávání předmětného osvědčení splnil odpůrce pouze svou zákonnou povinnost a deklaroval stav údajů shromažďovaných bývalou StB. Ve svazku spolupracovníka StB je uvedeno pod registračním číslem 38129 s krycím jménem „HUDEBNÍK“ jméno navrhovatele s datem jeho narození. Ve svazku spolupracovníka StB je uvedeno pod registračním číslem 25280 s krycím jménem „HUDEBNÍK“ jméno navrhovatele s jeho datem narození, s typem spolupráce „důvěrník“ od 3.10.1976 a následně jako „agent“ od 29.5.1979. V řádku registračního protokolu je uvedeno jméno navrhovatele s datem jeho narození, registrační číslo 25280, krycí jméno „HUDEBNÍK“ s typem spolupráce „důvěrník“ s převedením uvedeným v poznámce na „agent“ od 29.5.1979. V rámci jednání 6.4.2000 žalobce konstatoval, že okolnosti uvedené v žalobě jsou pravdivé a mohou být vzaty za základ jeho výpovědi. Dále zde bylo konstatováno, že se k vědomé spolupráci s bývalou StB určitě nikdy nezavázal. Svazek, který byl předložen soudu, je mu znám, viděl ho v Pardubicích, stejně tak

existuje řada dokumentů i z jeho bývalých kádrových materiálů, řada dokumentů je podsunuta. Při dalším jednání soud hodlal vyslechnout svědky, dle návrhu, a dále svědka Petra Cibulku, který by měl svědčit o chování žalobce v 70tých letech. Při dalším jednání, dne 24.5.2000, byli vyslechnuti svědci, kteří rovněž byli předtím zproštěni mlčenlivosti, a sice Jiří Šimák, Stanislav Kotek a JUDr. Rudolf Peltán. Posledně jmenovaný v podstatě ve věci nijak nevypovídal, konstatoval, že okolnosti si již nepamatuje, protože je to již dlouhá doba. Svědek Stanislav Kotek konstatoval, že žalobce zná z televize, v minulosti se s ním sešel asi dvakrát, do náplně jeho činnosti spadala kontrarozvědná práce ve vztahu k západnímu Berlínu a žalobce byl veden jako možný kandidát, resp. typ na kandidáta na styk se západním Berlínem. Přímým spolupracovníkem StB žalobce nikdy nebyl, jako možný kandidát nebyl vázán. Svazek mu později byl odebrán, neví proč. Svědek Jiří Šimák vypověděl k dotazu, zda byl řídicím orgánem žalobce, konstatoval že se nemůže vyjádřit, ví, že se museli vídat. Pokud se týká řádku v registračním protokolu, vypadá to, že se jedná o jeho podpis, ale nemůže to říci s určitostí. Již si nepamatuje, ani nevybavuje, zda žalobce spolupracoval, zda byl nějakým způsobem vázán s bývalou StB, ani zda podepsal závazek ke spolupráci. Dále byl soudem ustanoven znalec z oboru písmoznalectví PhDr. Milan Nouzovský, jehož úkolem bylo prostudovat vlastnoruční projev žalobce, jehož ukázky byly založeny ve spise a tento projev porovnat s písemným projevem, a sice slibem žalobce ze dne 22.5.1979, přiloženého spisu Ministerstva vnitra České republiky, reg.č. 38129 a stanovit, zda podpis je vlastnoručním podpisem žalobce. Znalec podal znalecký posudek 8.9.2000 s tím, že jako srovnávací materiál byly využity nesporně pravé podpisy Karla Srpa na dokumentech: - zápis o výpovědi z 9.4.1982, 3 podpisy, - plná moc pro JUDr. Josefa Průšu z 2.8.1999, - doručenka z 26.2.2000, - záznam o nahlédnutí do spisu z 23.3.2000, - záznam o nahlédnutí do spisu z 4.4.2000, z 6.6.2000 a z 28.7.2000. Rovněž z dopisu rodině z 31.8.1987, kde je pouze křestní jméno, dále z: - 8. Pražské jazzové dny z 6.5.1979, - Koncert hudebních souborů ZUČ z 21.8.1978, - Dohoda mezi Jazzovou sekcí a Českým rozhlasem z 9.3.1976, - 2. Pražské jazzové dny 1974 z února 1975, - 10. Pražské jazzové dny z 21.7.1980. Tento srovnávací materiál znalec vyhodnotil jako vyhovující. **V závěru posudku znalec konstatoval, že vzhledem k tomu, že sporný podpis existuje pouze v mikrofišové kopii a že nebyly nalezeny hodnotné rozdílné znaky, nelze objektivně odpovědět na otázku, zda na závazku je vlastnoruční podpis Karla Srpa, nar. 18.1.1937.** Znalec i při jednání 22.11.2000 konstatoval, že ze srovnávacího materiálu předloženého žalobcem a asi dvou dokumentů, které předložil žalovaný, hledal hodnotné rozdílné znaky, podle kterých by šla stanovit pravděpodobnost podpisu, tyto znaky nenalezl, navíc originál neměl k dispozici a podpis byl na mikrofiši. V tomto případě nelze nalézt mechanické zásahy jako gumování atd. Z tohoto důvodu nelze objektivně odpovědět na otázku, zda na závazku je vlastnoruční podpis žalobce, či nikoli. Žalobce následně 24.11.2000 upravil žalobu ve smyslu žalobního petitu, kdy žádal, aby soud vydal rozhodnutí, podle kterého byl neoprávněně evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1, písm. b) zákona č. 451/1991 Sb. Tato změna žaloby byla na jednání 13.12.2000 připuštěna a následně byl vyhlášen rozsudek, podle kterého soud žalobě vyhověl. Rozsudkem Městského soudu v Praze spis. zn. 37 C 117/1999– 60 ze dne 13. 12. 2000 soud určil, že žalobce Karel Srp, narozen 18. 1. 1937 byl na základě osvědčení Ministerstva vnitra ČR č.j. 1 D-14712/1-008/1-LU-91 ze dne 21. 6. 1999, neoprávněně evidován jako osoba uvedená v ust. § 2 odst. 1 písm. b) zák. č. 451/1991 Sb. a dále rozhodnul o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud konstatoval, že žalobce podal žalobu na ochranu osobnosti s tím, že 2. 8. 1999 mu bylo doručeno osvědčení, které vystavil žalovaný a dle tohoto osvědčení, je evidován jako osoba uvedená v ust. § 9 odst. 1 písm. b) zák. č. 451/1991 Sb., tedy, že v materiálech STB byl evidován jako rezident, agent nebo držitel propůjčeného bytu, konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník STB. Toto rozhodnutí je dle žalobce nesprávné, a proto se domáhal žalobou na ochranu osobnosti proti Ministerstvu vnitra ČR jeho nápravy. Soud konstatoval řadu důkazů, mimo

jiné také to, že při vydávání předmětného osvědčení plnil odpůrce pouze svou zákonnou povinnost a deklaroval stav údajů shromažďovaných bývalou STB, ve svazku spolupracovníka STB je uvedeno pod registračním č. 38129 s krycím názvem „Hudebník“ jméno žalobce s datem jeho narození, dále rovněž ve svazku pod registračním č. 25280 s totožným krycím jménem a typem spolupráce „Důvěrník“ od 3. 10. 1976 a následně jako agent od 29. 5. 1979. Ve svazku spolupracovníka je kromě jiného založena zpráva o získání ke spolupráci, ze které je patrné, že jde o osobu žalobce, na níž je svazek spolupracovníka STB založen a že žalobce se ke spolupráci s bývalou STB zavázal. Zvací akt provedli bývalí pracovníci STB Jaroslav Maryško a Jiří Šimák. Toto potvrzuje též slib vlastnoručně podepsaný žalobcem, v němž se zavazuje ke spolupráci ve svazku registrační č. 38129. Soud provedl dokazování a mimo jiné také znaleckým posudkem z oboru grafologie, který vypracoval PhDr. Milan Nouzovský a z výpovědi tohoto znalce soud zjistil, že tento byl vypracován 8. 9. 2000, jeho úkolem bylo stanovit, zda podpis na slibu datovaný 22. 5. 1979 je vlastnoručním podpisem žalobce. Jako sporný materiál byl předložen podpis ve znění Karel Srp na závazku ze dne 22. 5. 1979. Sporňý materiál existoval pouze na mikrofiši, z níž byla pořízena xerografická kopie, u těchto sporných materiálů nelze provést zkoumání, které by odhalilo, zda není v oblasti podpisu gumováno, či porušena povrchová struktura papíru, zde podpis nevznikl překopírováním za využití pravého podpisu a podobně. Dále nelze posoudit dynamický a statický tlak, případně přerušeni psacího pohybu, vázanost, rychlost, jistotu a podobně. Lze pouze konstatovat, že jsou nalezeny hodnotné rozdílné markanty s určitým stupněm pravděpodobnosti, že se nejedná o pravý podpis dotyčné osoby. Jako srovnávací materiál byly využity nesporně pravé podpisy Karla Srpa na dokumentech uvedených ve znaleckém posudku, tento srovnávací materiál byl vyhovující. Vzhledem k tomu, že sporný podpis existuje pouze a mikrofišové kopii, nebyly nalezeny hodnotné rozdílné znaky, nelze objektivně odpovědět na otázku, zda na závazku je vlastnoruční podpis Karla Srpa narozeného 8. 1. 1937. Srovnávacího materiálu byl dostatek, a ani i kdyby ho bylo více, by nešlo určit pravděpodobnost. V závěru odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že za situace, kdy žalobce popřel jakoukoli spolupráci s bývalou STB, nezbylo soudu, než za existence kopie závazku naříditi vypracování znaleckého posudku. Pokud se týká závěru znaleckého posudku, svazek vedený na žalobce (tzn. sporný materiál) existoval pouze na mikrofiši, z níž byla pořízena xerografická kopie, podpisy byly hodnoceny jako nezpracovatelné, neboť nešlo provést zkoumání, které by odhalilo, zda není v oblasti podpisu porušena povrchová struktura papíru. Za této situace proto soudu nezbylo, než žalobě vyhovět, neboť žalovaný jednoznačně neprokázal ani předloženými listinnými důkazy, když na něm bylo důkazní břemeno, že žalobce se vědomě zavázal ke spolupráci s bývalou STB. Vydáním tohoto osvědčení bylo tedy zasaženo v smyslu ust. § 13 do osobnostních práv žalobce. Pokud se týká žalovaného, vydáním tohoto osvědčení plnil žalovaný pouze svou zákonnou povinnost a deklaroval stav údajů shromažďovaných bývalou STB.

18. Dle seznamu osob, evidovaných ve svazcích StB pod krycím jménem „Hudebník“, čítajícího 5 listů, bylo toto krycí jméno užíváno více než 70 osobami. Seznam byl čerpán z databáze N.I.T.C., s.r.o. a obsahuje příjmení a jména těchto osob, data narození (sloupek bydliště není vyplněn u žádné z uvedených osob), typem spolupráce a evidující správou StB, krycím jménem a číslem svazku. Co se týče osoby žalobce, tento je zde označen na čtyřech místech, jako **důvěrník ve spise 38129**, dále jako **agent ve spise 25280**, jako **důvěrník ve spise 25280** a jako **tajný spolupracovník ve spise 2528001**, vždy s působením v Praze.
19. Z výpovědi svědka **Miroslava Vodrážky, zaměstnance** Ústavu pro studium totalitních režimů, redaktora populární historické revue Paměť a dějiny, vydávané právě Ústavem pro studium totalitních režimů, člena Centra pro dokumentaci totalitních režimů, který oba účastníky zná ze svého působení v oblasti undergroundové kultury, byť s nimi nikdy nebyl

v blízkém vztahu, soud zjistil, že svědek v rámci své činnosti publikoval knihu s názvem „Výtvarné umění a jeho role v období normalizace“. V rámci přípravy na tuto knihu i své badatelské činnosti obecně se zajímal i o osobu Karla Srpa. Když v roce 2017 navrhl pan prezident pana Karla Srpa do Etické komise, udělal si svědek v rámci svého bádání poměrně obsáhlý (byť dle svých slov nikoliv vyčerpávající) průzkum v archivech bezpečnostních složek a na jeho základě se v lednu roku 2017 rozhodl napsat otevřený dopis panu premiérovi, který měl návrh kontrasignovat. V něm popsal zákonné překážky pro členství pana Srpa v Etické komisi, včetně skutečností, které nejsou přímo obsaženy v torzu spisů Karla Srpa pod krycím názvem Hudebník, kdy se jedná o dva archivní spisy. Dopis je veřejně znám a byl i publikován. Pan premiér se následně rozhodl kontrasignaci neprovést, přičemž se nemělo jednat jen o tento dopis, ale řadu dalších informací, které vedly k tomu, že žalobce do Etické komise nebude uveden. Výroky Karla Srpa jsou dle svědka v naprostém rozporu s badatelským bádáním, nejen jeho samého, ale každého historika, který se tím zabývá. Jedná se například o výrok, že nebyl problém, aby si příslušný řídicí orgán (a žalobce měl tři řídicí orgány) vlastně vymýšlel, co chce. Z materiálů ve spisech je to naprosto vyloučeno a navíc i s ohledem na práci, jak rozvědky, tak i kontrarozvědky v období normalizace, která se změnila, byť si nadále zachovávala určitý rys represivní povahy. V této souvislosti svědek uvedl, že jsou známy případy mučení lidí, třeba při výsleších atd., ale převážná část její práce rozsáhlé sítě kontrarozvědky v 70. a 80. letech byla soustředěna na sbírání pravdivých informací, přičemž si nemohla dovolit „vymyslet“ agenta, protože by ten totalitární systém nefungoval. Například každý nově získaný agent byl sám ověřen dalšími agenty, systém byl velice sofistikovaný. Každá agenturní zpráva, kterou poskytoval pan Karel Srp prostřednictvím svých řídicích orgánů, byla vždycky uvedena konkrétním číslem a vždy končila důležitou poznámkou, zdali ověřena či pochází ze zdroje, který podává pravdivé informace. Představa, že by si nějaký operativní řídicí zpravu vymyslel, nedává smysl, protože tehdejší společnost byla založena na psychologii strachu, ve kterém všichni žili. Vždycky mohl být ohrožen nějaký zájem, například zaměstnání, vše bylo úzce spjato nejen ideologicky, ale i (dle badatelského žargonu) tělesně právě prostřednictvím strachu. Informace, které byly sbírány, se dnes mohou zdát banální, ale tehdejší mladý člověk poprvé u výslechu se tzv. „složil“ právě pod vahou podrobností a měl pak pocit, že StB ví vše. A právě k tomuto zdání vševědoucnosti napomáhala síť agentů včetně agenta s krycím názvem Hudebník, což byl pan Karel Srp. Tyto skutečnosti lze právě na základě zákona 181/2007 odhalit. V době prvního soudu, kdy se pan Karel Srp obrátil koncem devadesátých let na soud, nebyly tyto informace dostupné ani státu, soudy tehdy probíhaly laxněji, ale dnes z hlediska badatelského je rozsah agenturní práce pana Karla Srpa obrovský. Svědek považoval za důležité nejen své objevy v archivu ohledně konkrétních osob, kteří se pohybovali v Jazzové sekci (např. Jaromír Neduha, pan Hutka, pan Čuřík) či jiných osob, ale také osobní konfrontaci. Ve své knize o výtvarném umění z doby normalizace mimo jiné zveřejnil unikátní agenturní zpravu ze spisu pana Milana Knížíka, vedeného pod krycím jménem Aktual, protože napsal manifest aktualismu a prosazoval jej. Tuto zpravu (záznam č. 34) sdělil zdroj, krycí jméno Hudebník, pod číslem prvního svazku od roku 1976 až do roku 1982. Schůzka ze 6.2.1978 proběhla z vlastní iniciativy a unikátnost záznamu spočívá v tom, že v něm pramen poskytl informace o svém synovi, který měl hovořit s Milanem Knížíkem a uvedl i obsah rozhovoru, včetně souvislostí ohledně snahy Milana Knížíka a Jiřího Koláře zavést nový umělecký směr do českého malířství. Představa, že by si tu zpravu policisté vymysleli, aby byrokraticky splnili hlášení o vykonané práci, nedává žádný smysl, protože žádný řídicí orgán nemůže znát tyto souvislosti. K tomu bylo zapotřebí právě takových agentů, kteří jim informace poskytovali. Pro ně byl každý nový západní směr ideologický, tzv. ideologická subverze. Ta zpráva velice přesně ilustruje způsob práce agenta s krycím názvem Hudebník. V jeho zprávách existovala určitá strategie částečně spolupracovat a nespolečupracovat, přitom je lze kategorizovat jako zprávy organizační. Přesně popsal, jací lidé

a v jakém obsazení budou vystupovat na nějakém koncertu, šlo o velice detailní informace. Na rozdíl od 50. let, kdy StB informace získávala násilím, normalizační režim se měnil a s ním i způsoby represivních složek. Ve zprávách přitom byly informace organizačního rázu, z nezávislé kultury. Sám Karel Srp procházel různými odděleními, nejprve jako důvěrník, poté agent, přičemž složitost zpráv si nikdo nemohl vymyslet, když mimo jiné poskytoval jednak zprávy zaměřené na informace o pracovnících zastupitelských úřadů, například pana Brauna, jednak z oblasti tzv. volné mládeže, kde se zase jednalo o Jaroslava Hutku. V případě oddělení zaměřeného na Spojené státy se navíc jednalo o jinou, kde hrozilo i vězení za falešné zprávy a bylo to tedy velice riskantní. Takhle by špionážní služba nemohla fungovat. Většina zpráv se přitom týká volné mládeže, která na rozdíl od pionýrů a dalších organizovaných složek organizovala svůj čas sama, nezávisle, a proto byla ideologicky nebezpečná. Jaroslav Hutka se měl dle zpráv třeba dohodnout s nějakými vysokoškoláky na Technické fakultě v Dejvicích, kam ho pozvali a když se to dozvěděla StB, byly s tím problémy na té škole. Profesori měli strach z vystoupení písničkáře, který už byl v té době téměř zakázaný, protože to ohrožovalo i vedení fakulty. Existují o tom dlouhá šetření StB. Zprávy, které podával agent s krycím názvem Hudebník, byly organizačního rádu, ale současně i pracovního či velice soukromé. Jiní agenti nevypovídali o vlastním synovi. Svědek objevil agenturní zprávu, podle které ač byl sám agentem, začal označovat jiné osoby z oblasti na rozhraní nezávislé kultury a hudby oficiální, jako agenty. Šlo například v 70.-80. letech o zesnulého Zajíčka, který tvořil u Sekce mladé hudby. Tuto informaci svědek získal z rozhovorů s jednotlivými členy Jazzové a jedná se podle něj o záměr a motiv, který se dá vysledovat z jednotlivých spisů, že se bez důkazů snažil takto odstraňovat konkurenci. Jako paradox svědek uvedl, že právě ve spisu pana Zajíčka jsou agenturní zprávy od agenta s krycím názvem Hudebník. Pan Zajíček to následně zjistil a natočil video, ve kterém tyto skutečnosti uvedl. Když se uzavíral první spis z let 1976 -1982, bylo v něm částečně explicitně uvedeno, že pan Karel Srp nehrál fair hru, přestože byl mnohokrát upozorněn, že nemůže využívat StB pro své cíle. Spis reg. č. 25280 byl poté ukončen, ale nikoliv že by odmítl další spolupráci, ale na základě jeho neserióznosti. Ten druhý registrační spis byl založen 14.3.1983 pod reg. č.38129 v kategorii D (důvěrný) a do archivu byl 18.6.1984 uložen pod číslem 749669. Oba spisy nakonec StB v osmdesátých letech sjednotila na mikrofiš. StB si vážila a spolupracovala s agentem krycím názvem Hudebník pro důležitost jeho informací. Svědek uvedl příklad, že ve spisu Mikoláše Chadimy našel jeden ze záznamů, který uvedl pramen s krycím jménem Hudebník (registrační svazek 25280) v agenturním záznamu č. 294 z 1.6.1982 po úkolování, tedy na základě konkrétního úkolu řídicího orgánu, nikoliv z vlastní iniciativy a náhodně zjištěných informací (jako v případě vlastního syna). Mezi úkoly patřilo přidělení na mnohé členy Jazzové sekce, počínaje Mikulášem Chadimou, Neduhou, Čuříkem a dalšími. Svědek v této souvislosti uvedl i kontext daného úkolu s tím, že po vzniku Charty 77 v první fázi režim nevěděl jak se vypořádat s jejími signatáři, které nazýval „ztroskotanci“. Nakonec bylo rozhodnuto o akci ASANACE, a to především s ohledem na Helsinskou úmluvu, jejímž signatářem tehdejší Československý komunistický socialistický stát byl a zavázal se k dodržování určitých lidských práv. Namísto věznění osob, které s režimem nesouhlasili byla v rámci uvedené akce vyvíjena snaha vytipované nepřátele režimu jakýmkoli způsobem donutit k emigraci. Akce probíhala nejrozumnějším způsobem, například tehdejší mluvčí Charty 77 Zdena Tominovou přepadl dvoumetrový muž v punčoše, když šla domů na Letné a způsobil ji těžké zranění, měla otřes mozku. Po této brutální akci si Zdena Tominová, která měla dvě děti, s rodinou okamžitě podali žádost o vystěhování. Jiným bylo vyhrožováno, jako třeba písničkáři Jaroslavu Hutkovi a Jaroslavu Neduhovi. Lidé tak byli nuceni volit mezi vězením a emigrací. A právě v této době Hudebník podal zprávu, že hovořil v redakci Jazzové sekce s Mikulášem Chadimou, který se mu svěřil, že prochází psychickou krizí a nejrady by odešel z ČSSR. Hudebníkův řídicí orgán Jiří Šimák tyto poznatky ihned vyhodnotil a poznatky po předběžné konzultaci s druhým

odborem a třetím oddělením, soudruh Smejkal, postoupil k dalšímu využití s tím, že bude-li objekt zahrnut do akce asanace, bude TS Hudebník v rámci uvedeného projektu využit k Chadimovi s cílem změnit jeho rozhodnutí k vystěhování. Jednalo se tedy o informace, které v historickém kontextu měli pro tehdejší režim z hlediska bezpečnostních složek velkou hodnotu. Dávali režimu výhodu, které mohl využít ke zlomení konkrétních osob, což se v rámci akce ASANACE projevilo v oslabení undergroundového hnutí i Charty 77. Nebýt těchto nejrozumnějších agentů, tak by úspěšnost represivních složek byla jiná. Osoba, od níž byla konkrétní zpráva získána, přitom byla označena podle čísla svého svazku. Každá taková osoba měla vlastní svazek, v němž byly vedeny nejrozumnější informace, počínaje vlastním životopisem, který je ve spise Hudebníka. V zachovaných registrech svazků byly zapisování nejen získání agenti, ale také nepřátelské osoby, když měl svůj svazek, v němž bylo možné zjistit den založení svazku, registrační číslo svazku, kategorie, zda se jednalo o důvěrníka, agenta nebo sledovaného. Následovalo krycí jméno, v tomto konkrétním případě Hudebník, následovalo jméno občanské, tedy Karel Srp, datum narození, oddělení, které svazek vede. Ze spisu Karla Srpa je zřejmé, že kdy přešel z důvěrníka na agenta a tak dále. Na každé agenturní zprávě je uvedeno číslo registračního svazku. Z každé zprávy tak lze vyčíst řadu informací (např. 10. zpráva SNB znamená boj s vnitřním nepřítelem), včetně operativního řídicího orgánu pod skutečným jménem, v případě žalobce třeba poručík Maryško, poručík Šimák a jiní. Ze zpráv je zřejmé i jak se s těmito zprávami dále pracovalo, kolikrát byla hodnocena a rozesílána na různá oddělení. Z tohoto důvodu se dají dohledat i zprávy ze svazků, které se již nedochovaly, protože na každé zprávě je poznámka, kolikrát byla vyhotovena, na jaké odbory byla zaslána, do jakých konkrétních spisů. Každá zpráva přitom byla zařazena nejen do samotného spisu daného agenta, ale také do spisů dotčených osoby. Svědek dále uvedl, že svá zjištění konfrontoval i s dotčenými osobami, někteří již informace z nejrozumnějších důvodů banalizovali, ať již pro osobní vztahy k panu Karlu Srpovi či z ideologických důvodů. K dotazu, co vlastně ve svazcích znamená poznámka „z vlastní iniciativy“, svědek upřesnil, že se jedná o způsob, jakým spolupracovník zprávu získal. Jde o jednu z možností, kdy zprávy byly získávány tzv. po úkolování, z vlastní iniciativy, nebo náhodně. Svědek uvedl, že agent Hudebník měl domluvená určitá krycí hesla, pro telefonický kontakt s řídicím orgánem, byla to určitá špionážní kultura. Když se domlouvali tímto způsobem mohl sdělit informaci z vlastní iniciativy. On nebyl úkolovaný ke svému vlastnímu synovi, který se zajímal už tehdy o výtvarné umění, ale z vlastní iniciativy poskytl informaci, kterou poskytovat nemusel. Jeho syn se již jako mladý zajímal o umění a stalo se to nakonec jeho profesí. Svědek sám, až byl členem Jazzové sekce a zajímá se o ni, byl spíše pasivním členem, odbíral její publikace, které považoval za jedinečné již v tom režimu, který se vyznačoval cenzurou, občas proto docházel do Jazzové sekce, ale osobně si není jist, jestli se vůbec se žalobcem potkal. Žalobce byl tehdy pro mladé lidi z Jazzové sekce obrovskou autoritou. Dnes však již existují memoáry různých členů Jazzové sekce, kteří se na doporučení žalobce stali také agenty. Jedná se například o pana Vlčka (krycí jméno Tesák), který ve své knížce popsal, že jim tehdy Karel Srp říkal, že není problém spolupracovat se státní bezpečností, pokud to bude vyhovovat Jazzové sekci. Dokonce existuje i knížka, kterou vydal pan Karel Srp sám, kde spolupráci označuje za banální. Již kolem roku 1989, kdy byl autoritou v Jazzové sekci se začali objevovat rozpory, mladí lidé, kteří začínali z Jazzové sekci v sedmdesátých letech, byli už víc samostatní a začali si uvědomovat, že Karel Srp se nechová fair. Ale šlo spíše o rozpory osobnostního rázu, dle svědka žalobce nikdo ze spolupráce nepodezíral. V roce 1988 došlo ke sporu uvnitř Jazzové sekce a část lidí z Jazzové sekce se rozhodla založit jinou organizaci. Tehdy se setkal Karel Srp s Tesákem a poskytl mu informaci o lidech, které považuje za nejvhodnější typ pro spolupráci s StB. Takhle běžně rozšiřoval jakousi nedůvěru, protože jeho hlavní zájem bylo nějakým způsobem zachovat Jazzovou sekci a cítil se sám ohrožen ve své činnosti v ní. Z nejrozumnějších spisů i samotných zpráv vyplývá, že skutečně ten eminentní zájem na

zachování Jazzové sekce a to jakýmkoli způsobem. K dotazu, proč byl založen druhý žalobcův spis, když první byl pro nespolehlivost zdroje ukončen, svědek uvedl, že bylo zapotřebí prověřit jistou paní Řízkovou, která měla mít kontakty s nějakým občanem ze Západního Německa a bylo zapotřebí zjistit, zda se nejedná o nějakou zpravodajskou činnost, vhodným kandidátem, jako osoba z okruhu spolupracovníků sledované osoby byl právě žalobce. Součástí druhého spisu je rovněž celá řada informací, které se týkají pracovníků zastupitelského úřadu Spojených států. Spis reg. č. 38129 byl poté ukončen 18.6.1984, to už v té době StB zjistila, že se žalobce jako spolupracovník, který byl neseriozní už předtím, až příliš zaměřuje na vlastní zájmy a zájmy Jazzové sekce a byl nejen nepoužitelný. Jeho aktivity nakonec vyústili v obžalování Jazzové sekce a jeho samotného. Nešlo o ojedinělý případ, kdy se spolupracující osoby ze začátku domnívali, že získají ze spolupráce s StB nějaké výhody a dokážou balancovat na pomyslné hraně, ale to se jim nakonec vymstilo a staly se samy předmětem zájmu jako nepřátelé režimu. Poté byli obviněni a odsouzeni. V případě žalobce se jednalo o nějaký hospodářský delikt. Protikomunistickou činnost jako takovou žalobce nevyvíjel, sama Jazzová sekce byla oficiálně potvrzená organizace. Systém spolupráce byl navíc natolik propracovaný, že nelze uvažovat o tom, že by žalobce či jeho řídicí orgán nevěděli, s kým jedná. Žalobcův spis je dochován pouze v torzu, resp. jedná se o torza dvou spisů, ale dochoval se vázací akt, který byl podepsaný 22.5.1979, v mělnické vinárně, kde se často scházeli v mělnické vinárně, což je zřejmé právě z daného aktu. V torzu spisu lze najít nejen samotný slib, který byl následně nafocen na mikrofiš, ale ten živý dokument zůstal ve spise. Poté byl žalobce k 18.6.1983 získán k další spolupráci, tentokrát už ne jako agent, ale jako důvěrník, kdy vlastní rukou doplnil závazek ke spolupráci, tak zvané zachování mlčenlivosti atd. Jen z těchto drobných věcí si lze udělat obraz styku s jednotlivými řídicími orgány a že ten styk byl oboustranně vědomí. Svědek našel tři řídicí důstojníky, kteří zpracovávali zprávy žalobce. Takový agent mohl podávat zprávy za pomoci určitého šifrovacího režimu, osobně v mělnické vinárně a jiných prostorách, nebo za použití tajné schránky přímo na Národní třídě. Jednotlivé kategorie spolupráce se dle intenzity dají řadit jako kandidát tajné spolupráce (ti ani nemuseli vědět, že jsou vedeni), důvěrník, kategorie EO (nevhodné osoby pro spolupráci) a nebo kategorie V (nesrozumitelné) a PO (prověřovaná osoba). Nejběžnějším typem, v němž byla i většina členů Jazzové sekce, byli EO. Žalobce jako spolupracovník byl velice aktivní, bylo učiněno kolem 155 schůzek či velký počet schůzek, ze kterých bylo nalezeno 299 hodnotných informací. Jaké podklady měla Etická komise, která žádost žalobce o přiznání bojovníka třetího odboje zamítla, svědek nevěděl, nicméně jako závažný důvod označil nepravdivé informace, které v žádosti Karel Srp uvedl, resp. Že zapřel, že byl v komunistické straně. Nejednalo se o jediný důvod, Etická komise si dle svědka nechává zpracovat několik odborných posudků a její zpráva je velice závažná, relevantní a poukazuje na celou řadu rozporů, které uvádí pan Karel Srp. V souvislosti s veřejně projeveným nesouhlasem svědka proti nominaci žalobce jako člena Etické komise se na svědka obrátila i řada médií, včetně České televize, kterým své stanovisko odůvodnil. Pokud jde o nalezené zprávy, tyto jsou z doby, kdy se stal důvěrníkem, tedy od února roku 1976 do září 1982, kdy byl veden jeho první svazek. Dokumenty jsou však dohledatelné převážně v jiných spisech, nikoliv spisech žalobce nyní založených pod souhrnným archivním číslem 749669. Jednalo se o spisy jiných osob. Svědek v této souvislosti vysvětlil, že řada zpráv je dohledatelná právě z jiných spisů, i když se původní spis nedochoval, kdy podle signatur z jednotlivých záznamů lze tyto zprávy přiřadit konkrétní osobě, např. žalobce. Pokud jde o jeho krycí jméno, které v průběhu času užívalo větší množství osob, jsou tyto záznamy identifikovatelné podle registračních čísel konkrétních osob, dat narození, útvarů, řídicích orgánů a samotného časového zařazení. Tímto způsobem tak lze vyloučit shodu s jinou osobou. Svědek tak jako původce zpráv jednoznačně označil žalobce, když současně zdůraznil, že řada osob, které používali totožné krycí jméno, působila v 50. letech. Řada zpráv je zapadá i do určitého kontextu nejen

poznámkou v horní části, ve kterém spise je dále zařazena, ale také samotnými informacemi. Např. v případě zprávy z března 1981 je zřejmé, že zdroj se pohybuje v Jazzové sekci, když se podívoval, že na Ministerstvu kultury viděl na odboru u soudruha Máchy jako referentku bývalou přítelkyni Miloše Čuříka, jistou slečnu Janínkovou, s tím, že tato by se na uvedenou pozici neměla vůbec dostat, protože na Ministerstvu kultury by měla být prováděna přísná kádrová prověrka zaměstnanců. Karel Srp, jakožto agent s krycím jménem Hudebník, přitom často poukazoval na jakýsi spor s panem Čuříkem, který vyústil v celou řadu agenturních zpráv. Jeho osoba je přitom identifikovatelná právě ze zachovaného torza archivních dvou spisů, v němž se dochovali nejrozumnější informace včetně řady životopisů nebo informace, kdy se Karel Srp nedostal na vysokou školu. Všechny tyto informace svědčí o tom, že pod krycím jménem Hudebník a konkrétním registračním číslem je vedena pouze jedna osoba, a to žalobce. Pokud jde o rozhodnutí soudu, podle kterého byl žalobce neoprávněně veden v seznamech Státní bezpečnosti, svědek konstatoval, že soudy koncem devadesátých let měly ztíženou situaci, protože řada dokumentů byla odtajněna až na základě zákona č. 181/2007, který umožnil všem občanům, badatelům, historikům se dozvědět mnohé informace. Soud tak dle svědka rozhodl více méně ze spontánních důvodů, což byla tehdejší praxe. Svědek konstatoval, že je mu známo, že toto rozhodnutí pan Karel Srp interpretuje jinak, když tvrdí, že soud si pozval svého grafologa, který prohlásil, že podpis na vázacím aktu není jeho. Grafolog však pouze konstatoval, že z mikrofiše nemůže pravost podpisu zjistit. Ministerstvo vnitra tehdy nepostupovalo dostatečně, výpovědi svědků byly pouze jednostranné, navíc ze strany bývalých řídicích orgánů agenta s krycím jménem Hudebník. V současné době však již svědčí mnozí badatelé z Ústavu pro studium totalitních režimů při soudech s různými agenty a jejich názor je brán v potaz. Veškeré informace jsou dnes veřejné, každý si o ně může zažádat, byť je nutné se v těchto dokumentech vyznat. O aktivitách žalobce se lze dočíst z nejrozumnějších agenturních zpráv na Jaroslava Neduhu, Turnovského, Mikoláše Chadimu, Ladislava Zajíčka, Josefa Vlčka a dalších lidí, včetně pana Knížáka a tak dále. Veškeré zprávy se takto dají verifikovat. Jednotlivé zprávy přitom podle metodiky ministra obrany z roku 1978, přitom nemusely být podloženy vázacím aktem. Pokud například žalobce podal nějakou zprávu prostřednictvím schránky na Národní třídě, vložil ji do schránky a dal telefonicky vědět řídicímu orgánu pod nějakým domluveným heslem, že je zpráva připravena. Tato tak byla identifikována, ale nemusela být podepsána. Při osobní schůzce sepisoval jednotlivé informace řídicí orgán. Tato byla většinou domluvena ve veřejných místnostech, konkrétně v daném spise je několikrát uvedeno, že nejen ten vázací akt, ale i jiné schůzky probíhaly v mělnické vinárně, což bylo vlastně běžné. Schůzky obvykle trvaly delší dobu a řídicí orgán si je rovnou zaznamenával. Ojediněle se mohlo stát, že nějakou kratší zprávu zaznamenal až po příchodu na pracoviště. Svědek připustil, že by se v ojedinělých případech mohlo stát, že by de facto zdroj neměl ponětí o tom, že podává nějaké zprávy StB, které byly vypracovány a zúčteny třeba po dvou letech, tyto osoby byly vedeny v kategorii EO. To však nebyl případ žalobce, od samého začátku bylo známo ze strany obou zúčastněných, co je sledováno a konkrétní úkolování, ale i kdo jde kdo. Jestliže byl svědek dotázán, zda každý ze zpráv, které studoval, obsahovala nějaké udání, svědek zcela nerozuměl na co je dotazován, přičemž uvedl, že je třeba rozlišovat agenturní zprávy a nějaké jednání, kdy tyto zprávy byly sepisovány. Agenturní záznam má své číslo atd. Činnost tajného spolupracovníka spočívala v získávání informací ohledně prověřovaného objektu, což bylo vedeno v jiném režimu. K opakovanému dotazu, zda každá ze zpráv obsahuje nějaké udání svědek uvedl, že každá agenturní zpráva poskytuje relevantní informace, které z hlediska bezpečnosti státu jsou relevantní. Např. informace o panu Chadimovi, byly důležité pro následující kroky i v rámci akce Asanace. U každé zprávy je proto důležitý její kontext. Zachovalo se zhruba 299 zpráv, sám svědek objevil několik desítek agenturních zpráv, nejvíce z nich na umělce Jaroslava Neduhu z hudební skupiny Extempore. V některých spisech je dochováno několik, v jiných méně. Svědek v této

souvislosti zdůraznil, že jeho bádání se soustřeďovalo především na sedm spisů, tedy bylo v relativně malém rozsahu. Pokud svědek konstatoval, že zprávy obsahují poznatek, jednalo se o jakékoliv informace, které mohly být využity. Prostřednictvím těchto informací mohl být dotýčený vydírán a proto byly tyto informace pro dotýčnou osobu nebezpečné. Svědek výraz „udání“ chápe v případě agenturních zpráv, že každý agent se podílel na udržování toho systému svými zprávami. Sama StB tento pojem ani pojem „udavač“ nepoužívala, hovořila o pramenu a informacích či poznatcích. Konstatoval, že ti agenti nebyli obyčejní udavači jako např. uklízečka, vedoucí „evidenci“ milenců jiné osoby, to, co je dnes lidově nazýváno „udání“, ani neodpovídá skutečné vážnosti jednotlivých agenturních zpráv, protože ty pak měly dopad na celé rodiny. Z hlediska agenturních zpráv proto není dle svědka pojem „udání“ vhodný, protože banalizuje zprávy a informace, které poskytoval agent s krycím jménem Hudebník, jsou velice závažné. Sám svědek byl před rokem 1989 dvakrát vyšetřován, jednou odsouzen za výtržnictví, byl sledován jako nebezpečná osoba pro komunistický režim a nejen v souvislosti s vydáváním undergroundového časopisu Vokno byl několikrát vyslýchán. Osobně se tedy setkal s osobami, které na něj založili spis. Svědek sám neměl přehled o tom, kolik agenturních zpráv bylo vypracováno z těchto osobních setkání, řadu z nich při své bádání našel, byť byl jeho spis skartován. Ten byl založen v roce 1977 a byl zničen v roce 1989, jako většina živých svazků, tedy svazků, které měly u sebe tehdejší řídicí orgány. Pokud byl svědek přímo žalobcem dotázán, jakým způsobem měl žalobce organizovat koncerty skupiny Extempore, když byla povinnost se předem na každý koncert dotazovat, svědek uvedl, že může pouze konstatovat, že v závěrečném hodnocení je uvedeno, že se v žalobcově případě jedná o 151 schůzek. Z dlouhodobého hlediska ze spisu vyplývá, že s ohledem na různý charakter schůzek během inkriminovaných šesti let, se nejedná o nadnesený údaj. Z jeho pohledu jako badatele není podstatné, kolik schůzek vlastně bylo, ale že byly objeveny naprosto relevantní informace, potvrzující aktivní činnost agenta s krycím jménem Hudebník, která odpovídá identifikačním údajům žalobce.

20. Z výpovědi svědka **PhDr. Petra Blažka, člena Etické komise, který stejně jako žalobce byl navržen prezidentem Zemanem (následně jej zvolil Senát) a členem se stal v době, kdy byl žalobce jako další člen navržen prezidentem Zemanem** soud zjistil, že tento **zná oba účastníky** řadu let, byť k nim nemá žádný osobní vztah. O aktivitách žalobce v době tzv. normalizace věděl z dokumentace státní bezpečnosti ještě před vznikem sporu ohledně jmenování žalobce do Etické komise, protože jako historik se zaměřuje na období protikomunistického odboje a existenci nezávislé kultury v období komunistického režimu. V rámci své činnosti prostudoval svědek značnou část dokumentace nejen státní bezpečnosti, ale také soudní spisy a vyšetřovací spisy, které se týkaly Jazzové sekce. Co se týče aktivit žalobce tuto označil za ne úplně obvyklou, byť během vlády komunismu se řada lidí vystupovala v různých rolích, dokonce i ve vztahu k různým zprávám současně. V této souvislosti uvedl, že i mezi signatáři Charty 77 je možné najít velké množství lidí, kteří se podíleli velmi aktivně na budování komunistického režimu a spolupracovali se státní bezpečností. Mezi ně patřila například Vlasta Chramostová, která byla podle registračních protokolů tajnou spolupracovnicí v letech 1957 - 1964, posléze v 70.-80. letech byla dlouhé roky vedena v kategoriích sledovaných osob, které určitým způsobem vystupovaly proti režimu. Svědek výslovně uvedl, že je zapotřebí hodnotit konkrétní osobu v souvislostech i z předchozích let. Svědek výslovně odkázal mimo jiné jako na zdroj informací i na znalecké posudky, vyhotovené pro potřeby Etické komise, především Archivem bezpečnostních složek, který disponuje archivními dokumenty státní bezpečnosti. Z těchto dokumentů je dle svědka znát, že pohled nejen na osobu Karla Srpa se po roce 1989 postupně mění a k zásadnímu zlomu došlo poprvé v roce 2007 v souvislosti s předáním archivních dokumentů, u kterého svědek přímo byl osobně jako jeden ze zakladatelů Ústavu pro studium totalitních režimů. Postupně byla zveřejňovány registry svazků, nejednalo se již o nějaké přepisy, označované jako tzv. Cibulkovy seznamy, ale primárně archivní dokumenty.

Z nich vyplývá, že ta spolupráce žalobce byla rozsáhlá a kontakty byly velmi intenzivní, svědek je označil dokonce za jedny z nejintenzivnějších, jaké jsou mu ze všech těch případů z té doby známy. Nejedná se o programově jednoduchou věc, kdy by člověk začal spolupracovat a skončil současně se zlomem režimu v roce 1989, věc je komplikována jednak tím, že Karel Srp hrál během své spolupráce různé role, dle názoru svědka se snažil během té spolupráce hájit nejen zájmy své, ale i Jazzové sekce, šlo o určitou snahu manipulovat osudy jiných lidí prostřednictvím právě státní bezpečnosti. Nejedná se tedy o klasický případ nějakého jednoduchého spolupracovníka, který plní příkazy státní bezpečnosti, je to složitější. Rok 2007 přinesl zpochybnění celé řady rozsudků, které byly předtím vyneseny soudy ve věci žalob, týkajících se registrace dotčených osob jako spolupracovníků. Svědek označil za velkou ostudu české justice, že soudy vycházeli často jen z dokumentů, které si nechávali předložit archívem Ministerstva vnitra. Téměř nikdy tam nebyly nějaké analýzy lidí, kteří by tomu rozuměli, často se spoléhali na výpovědi bývalých příslušníků státní bezpečnosti, kteří tvrdili, že si nic nepamatují, že nikdy toho dotyčného neviděli, nebo že ho viděli, tak v jiných rolích. Dle svědka je absurdní, že lidé, kteří byli ve služebním poměru v rámci některé bezpečnostní složky a podle toho jednali, najednou zpochybňovali pravdivost svých vlastních písemných záznamů. Připouští tak své protiprávní jednání, v rozporu s tehdejšími směrnici. Rovněž je absurdní, že soudy odmítali vzít za autentické mikrofiše, které se v jednotlivých svazcích dochovaly, by byly přefocené na mikrofiš příslušným útvarem Ministerstva vnitra, včetně razítka. Jednalo se o úřední akt, stejně tak jako se dělají kopie úřední, přesto jsou i v dnešní době dochované důkazy na mikrofiši považovány za nepřipustné. S osobou Karla Srpa se svědek seznámil prostřednictvím jeho paměti z počátku 90.let, které četl už jako student, ale i z řady rozhovorů s různými lidmi. Až postupné otevírání archivní matérie mu ukázalo, že jeho činnost byla mnohem rozsáhlejší. Svědek konstatoval, že v archivech jsou nadstandartní počty schůzek, nikoliv v řádu několika schůzek běžného spolupracovníka, který po několika schůzkách skončil. Podle různých kategorií dle tehdejších směrnic byl Karel Srp veden nejdříve jako důvěrník, potom jako agent, potom znovu jako důvěrník, svědek jeho schůzky odhadl zhruba i přes 400 schůzek. Z každé mohlo být vypracováno více zpráv, tzv. agenturních záznamů, pokud šlo o nějaké zajímavější informace. Forma těchto agenturních záznamů odpovídá i vojenskému způsobu řízení celé organizace, která byla vypracována již v 50.letech, postupně se zdokonalovala a udržela se až do roku 1989. Formuláře zpráv se časem trochu měnily, zprávy se ukládaly do svazku osob, o nichž se zpráva zmiňovala, případně se posílaly jako příloha na vyšší místa, ze kterých se někdy vypracovávala různá vyhodnocení pro vedení nějakého útvaru nebo dokonce Ministerstva vnitra. Úroveň a kvalita zpráv odpovídala pisateli, jeho činnosti i záměru. Současně však se jednalo určenou většímu okruhu adresátů, každý řadový příslušník StB byl kontrolován, pravidelně musel svůj spis ukazovat. Zvláště na začátku, když byl někdo získán, tak na jeho schůzky chodil jeho nadřízený atd. Zprávy, které se dochovaly od žalobce jsou v takovém rozsahu, že je zřejmé, že se jedná pozůstatek velice rozsáhlých a početných kontaktů. Jeho spolupráce probíhala v různých fázích v letech 1976 - 1983, postupně se ukončuje a za další tři roky už je Karel Srp odsouzen. Svědek vyjádřil porozumění pro postup žalovaného, když současně vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce, že příslušníci StB jej klamavě uváděli jako zdroj s tím, že v tom rozsahu, jaký je znám, to podle něj nebylo možné. Tomuto tématu se věnuje velmi intenzivně zhruba 25 let, vydal řadu knih i o spolupracovnících, kteří byli nasazeni na osoby, které jej zajímaly a které něco dělali proti režimu. Někteří byli vystaveni situacím, které neustáli, byť v tom okamžiku je vnímali jinak. Svědek současně uvedl, že si nepamatuje, že by někdo ať již v České republice nebo i Polsku někoho žaloval kvůli tomu, že jej nazval udavačem. Uvedl, že tomu nerozumí a sám dokonce žalobci přes jednoho společného známého vzkázal, že jeho žalobu považuje za ostudu a poškození dobrého jména Jazzové sekce, zvláště v situaci, kdy „vše svědčí o tom, že jste udavač byl“ *(svědek se během výpovědi otočil*

přímo na žalobce). Jako historik měl přitom k dispozici všechny spisy, na které se odvolává posudek Etické komise, veškerou dokumentaci ke Karlu Srpovi z Archivu bezpečnostních složek, jeho vzpomínky, jeho rozhovory o této věci, byť ne asi všechny, četl dle svého vyjádření naprostou většinu žalobcových spisů, které se týkají Jazzové sekce jak v ABS, tak potom i v dokumentaci, která je uvedena v Libri prohibiti. Tato znalost vyplynula z jeho práce externisty na Ministerstvu vnitra, kdy pracoval na některých případech žadatelů z řad Jazzové sekce o přiznání statusu bojovníka třetího odboje. Jestliže byl svědek dotázán jakým způsobem chápe výraz „udavač“, svědek uvedl, že se jedná o osobu, která aktivně a tajně pomáhala Státní bezpečnosti získávat informace o druhých lidech, které je mohly poškodit nebo to člověk, který udržuje konspirativní kontakty s tajnou policií, která využívá jeho zpráv k akcím proti jiným lidem s nějakým výsledkem. Jakým způsobem tento výraz chápe žalovaný zvláště je-li osobně zainteresován v takové věci, ponechal svědek stranou a zdůraznil, že jako historik se snaží zachovat neosobní přístup k různým osobám. Svědek konstatoval, že mu jsou známy žalovaným uváděné 4 zprávy, které našel ve spise, který na něj byl veden. Uvedl, že podobné informace pro Státní bezpečnost jedny z nejčastějších, zvláště po roce 1977, když začala akce Asanace. Jednalo se o vyštvání vytipovaných lidí ze státu a dotazování, zda dotyční uvažují o emigraci či exilu, bylo velmi časté a současně takové informace jim mohly ublížit. Pokud jde o žalovaného, zajímal se i o něho, resp. jeho činnost od roku 1966 a žádné kontakty se Státní bezpečností neměl ani výhody, které by mu mohla poskytnout. K dotazu, aby upřesnil svědek, jestliže soud nazval ostudou, svědek upřesnil, že tato náleží žalobci, když v tomto řízení jsou probírány skutečnosti, které s ohledem na rozsah dochovaného materiálu v archivech, jsou zřejmé. V této souvislosti rovněž doplnil, že se nejedná o jeho první svědectví, při jiné příležitosti u jiného soudu s agenty StB viděl žalobce v přátelském objetí právě s těmito příslušníky a vidí přerod žalobce jako člověka, který v roce 1986 stál u soudu a na jeho podporu byla plná soudní chodba, šlo o významnou událost, na podporu vězněných se tehdy postavili lidé z celého světa. Tomu tedy svědek nerozumí. Když ještě jako student na počátku 90. let četl žalobcovy paměti, ve kterých popisoval a vysvětloval nějaké kontakty, což svědek bral jako poměrně věrohodné, byť zvláštní vzhledem k tomu, že byl odsouzen v roce 1986. Kontakty se státní bezpečností, které byly evidovány jako schůzky, že byly tak rozsáhlé. Když se svědek postupně seznamoval s dokumentací, jeho pohled se změnil. Svědek konstatoval, že je pro něj absurdní, že vlastně kauza vznikla v souvislosti s návrhem žalobce na jmenování do Etické komise, tedy do veřejné funkce, která je navíc velmi čestná, komise zasedá přímo v Úřadu vlády. Svědek si velmi váží toho, že byl zvolen do Senátu i do té funkce, protože komise rozhoduje většinou o žádostech o zrušení toho lustračního rozhodnutí v nějakém správním řízení a jsou to složité případy. Již jen fakt, že se Karel Srp snažil do Etické komise dostat, ačkoliv byl odmítnut, je pro svědka absurdní. Svědek byl velmi zklamán tím, jakým způsobem potom žalobce postupoval v souvislosti s návrhem Miloše Zemana na to, aby se stal členem Rady ÚSTR, když musel vědět, že nesplňuje podmínky pro členství, když byl několik let členem KSČ. Jestliže si nepamatuje ani tuto skutečnost, podloženou i doklady v Národním archivu, je dle svědka zvláštní se dožadovat nyní toho, že udavačem nebyl. Pokud jde o zprávy, které žalobce předával, nejsou zachovány zdaleka všechny, psali je příslušníci Státní bezpečnosti, kteří na těch schůzkách byli většinou v pozici řídicích důstojníků. Dochovalo se dle odhadu svědka zhruba 10-15% původních zpráv, k bližšímu odkázal na posudek, vyhovený pro Etickou komisi, byly dohledávány pohyby agenturních zpráv mimo jiné z jednacích protokolů příslušného útvaru a je tedy potvrzené, že zprávy skutečně reálně vznikly. Jednalo se o zprávy týkající se Jaroslava Hutky, Vladimíra Mertvy ještě, Jaromíra Neduhy, Mikoláše Chadimy, Pavla Turnovského a dalších. Jejich obsah je různý, v některých dotýká příslušník StB popisuje na základě zprávy, že získal od nějakého tajného spolupracovníka informace, že se někdo nachází v nějakém psychickém stavu či má nějaký úmysl např. pořádat koncert nebo odejít do exilu. Zprávy vypracovával konkrétní příslušník StB (jen výjimečně se

dochovaly vlastnoruční zprávy, protože při ukládání do archivu byly ničeny), proto nejsou většinou podepisovány konkrétním zdrojem, a když tak pouze krycím jménem. Svědek výslovně uvedl, že pro něj jako historika je s ohledem na rozsah a počet zpráv nemyslitelné, aby byly zprávy vymyšleny příslušníky StB. V této souvislosti svědek uvedl, že skutečně byly případy spolupracovníků, kteří byli čistými oběťmi, nespolupracovali s StB rozhodně dobrovolně a byli nevybíravým i brutálním způsobem ke spolupráci nuceni, ale po odhalení těchto praktik byli dotyční příslušníci vyšetřováni a nakonec museli odejít od StB. V roce 1983 již platil zvláštní rozkaz, který varoval před falšováním zpráv a režim se snažil takovým excesům zabránit, protože jinak by StB pozbyla smyslu, když by rozsáhlý a složitý informační tok nebyl důvěryhodný. Žalobce byl od roku 1976 zhruba do roku 1983, veden v různých kategoriích, měl asi šest až sedm řídicích důstojníků. Pokud jde o autenticitu samotných zpráv, připisovaných žalobci pod krycím jménem Hudebník, svědek s ohledem na množství zpráv označil za téměř jisté, přičemž byl zdrojem uvedených zpráv, nikoliv jejich pisatelem. Není přitom pravda, že by všichni důstojníci StB věděli, kdo se skrývá pod krycím jménem Hudebník, to věděl velmi malý počet lidí, je tedy naprostý nesmysl, že by toho nyní nějak využívali a psali zprávy. Formulář zprávy obsahuje registrační číslo svazku, ve kterém je konkrétní spolupracovník veden a do kterého byly ukládány hlavní dokumenty, dále je v něm uvedeno krycí jméno, řídicího člověka i další spisy jiných osob. Na základě toho lze pak zrekonstruovat pohyb jednotlivých informací. Pokud je ve zprávách uveden výraz „pramen“ jedná se o zdroj informace, tedy konkrétní agent či důvěrník. V případě žalobce nebyl nalezen případ, že by se příslušníci StB pomocí zdroje kryli třeba za odposlech. Lze to rozeznat z dikce těchto zpráv, pro zkušeného badatele to je poznatelné. K dotazu, zda informace, která by měla být zdrojem uvedena, aby mohla být kvalifikována jako udání, musí být nutně nová, svědek uvedl, že záleží na konkrétním případě. Vedle spisů, které byly předloženy Etické komisi poprvé, bylo dodatečně dohledáno dalších asi 39 zpráv, svědek zná většinu z nich, přičemž jemu známé zprávy obsahují odkaz na tajného spolupracovníka, Státní bezpečnost je vnímala natolik důležitými, že byly sepsány, což samo o sobě svědčí o povaze těchto zpráv, když řada z nich obsahuje skutečně osobní informace. Je velmi složité posoudit, která z těchto informací byla sto někoho poškodit a byť řada tehdejších dotčených osob je mrtvá a nelze se jich zeptat, nakolik byly tou kterou zprávou poškození, nezbavuje to jednotlivé zprávy charakteru udání. Pokud by zpráv, které ukazují na žalobce jako zdroj, nebylo takové množství, bylo by možné pochybovat o vlastní činnosti zdroje, ale v tomto případě nikoliv. Svědek spolupracoval na vydání dokumentu Radka Schováňka, týkajícího se Jaroslava Hutky a informace o tom, jak tento vnímá své trestní stíhání měla podle svědka pro Státní bezpečnost velký význam.

21. Další důkazy soud neprováděl, protože má za to, že dosud provedené důkazy mu dostatečně poskytují podklad pro rozhodnutí. Pokud jde o agenturní spis pana Merty, tento se bezprostředně předmětu řízení netýká a s ohledem na dosavadní výsledky řízení je nadbytečný. Rovněž soud neprováděl dokazování spisem, který byl podkladem pro rozhodnutí Etické komise o žádosti žalobce o vydání osvědčení účastníka odboje a odboru proti komunismu, protože ze samotného rozhodnutí Etické komise jsou jednotlivé poklady důkladně a přesvědčivě popsány. Vzhledem k tomu, že žalobce navrhl výslech svědků, kteří byli v uvedené době v kontaktu se žalobcem, přičemž dle vlastních slov žalobce žádný z nich sporné zprávy nevyhotovil ani nebyl při jejich vyhotovení, co se týče autenticity daných zpráv tak nemohou podat podstatné informace. Pokud mělo být výpověďmi potvrzeno, že žalobce za přítomnosti konkrétních osob žádnou zprávu nesdělil, již z podstaty věci je zřejmé, že žádný ze svědků u podobné aktivity žalobce nebyl. Aktivita žalobce, ať již v pozitivním či negativním smyslu, v době normalizace přitom vyplývá z již provedených důkazů. Pokud jde o provedení důkazu celým agenturním spisem žalovaného, soud jej jako nadbytečný neprováděl, protože předmětem sporu jsou čtyři konkrétní zprávy žalobce jako zdroje zpráv, nikoliv celý spis či zprávy jiných zdrojů. Pokud jde o účastnický výslech

žalobce, v průběhu řízení měl žalobce jednak dostatečný prostor k vyjádření a s ohledem na provedené důkazy a z nich získané hodnověrná zjištění, nepovažuje soud tento výsledek za potřebný. A konečně pokud jde o záznam z internetové encyklopedie Wikipedie, týkající se osoby Karla Srpa staršího, soud jej jako veřejný a nedostatečně důvěryhodný zdroj, do kterého může zasahovat prakticky kdokoliv, nepovažuje za dostatečně důvěryhodný, proto tento důkaz neprováděl.

22. Dle ust. § 81 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
23. Dle ust. § 82 odst. 1 a 2 NOZ člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Po smrti člověka se může ochrany jeho osobnosti domáhat kterákoli z osob jemu blízkých.
24. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že žalovaný v reakci na návrh prezidenta republiky Miloše Zemana jmenovat žalobce členem Etické komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu zveřejnil na svém facebookovém profilu výroky ad. A+B. Tyto své výroky dále rozvinul v navazujících rozhovorech pro ParlamentníListy.cz, forum24.cz a Novinky.cz, když je doplnil dalšími v žalobě uvedenými výroky. V řízení nebylo sporné, že žalobce působil v době normalizace jako předseda Jazzové sekce, kterou se snažil všemožně podporovat. Rovněž nebylo sporu o tom, že po určitou dobu byl zhruba v polovině 80.let v souvislosti se svou činností odsouzen k trestu odnětí svobody. Mezi účastníky nebylo sporu ani o tom, že žalovaný je veřejně známou osobou, disidentem, signatářem Charty 77, který byl pronásledovaný totalitním režimem, byl donucen opustit vlast a do revoluce 1989 žil v emigraci. Z provedeného dokazování však vyplynulo, že činnost žalobce lze hodnotit z hlediska vztahů k tehdejšímu režimu ambivalentně. Na jednu stranu je zde období druhé poloviny 80.let minulého století, v němž činnost žalobce nebyla z pohledu tehdejšího režimu hodnocena pozitivně a v jejímž důsledku byl pod zástupnou záminkou odsouzen a uvězněn, na druhou stranu bylo prokázáno, že žalobce v období před svým uvězněním aktivně spolupracoval s tehdeším režimem, a to na základě jeho vlastního souhlasu. Jeho spolupráce probíhala buď na základě osobních schůzek v mělnické vinárně, popřípadě prostřednictvím telefonu či tajné schránky na Národní třídě. Žalobce byl veden pod krycím jménem Hudebník, když během své spolupráce vystupoval v Praze jako důvěrník ve spise reg. č. svazku 38129 (tento byl veden v letech 1976-1982), dále jako agent ve spise reg. č. svazku 25280, jako důvěrník ve spise reg. č. svazku 25280 a jako tajný spolupracovník ve spise reg. č. svazku 2528001 (tento spis byl veden v letech 1983-1984). Oba jeho spisy (resp. torza těchto spisů) byly následně sloučeny do jednoho spisu Archivu bezpečnostních složek č. 749669 a jsou tak veřejně k dispozici. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí obou badatelů, kteří se danou problematikou nejen z profesních, ale také osobních důvodů, zabývají, je vyloučeno, aby byl s ohledem na časové zařazení, datum narození, přidělený útvar, zaměněn s jinou osobou, která shora uvedené krycí jméno v průběhu historie rovněž využívala. Takovýchto osob bylo od 50.let minulého století do tzv. sametové revoluce na několik desítek, nikdy však nedošlo ke shodě krycího jména, občanského jména, data narození, čísla svazku a přiděleného útvaru. Na základě žalobcovy spolupráce pak byly řídicím orgánem vypracovávány agenturní zprávy, vedené podle vysoce sofistikovaného systému, kdy byly zdokumentovány veškeré podstatné skutečnosti, počínaje osobou řídicího orgánu, zdrojem zpráv (jednak krycím jménem jednak číslem registračního svazku), spisů osob, kterých se zpráva týká a dalších podrobností. Každá zpráva pak byla založena do všech svazků, které jsou na ní označeny, tedy nejen do svazků sledovaných osob, ale také do svazků zdrojů. Toto je také důvod, proč je dodnes

dohledatelná řada zpráv, ačkoliv konkrétní svazek již neexistuje, či se dochoval pouze v torzu jako oba svazky žalobce. Oba svědci v této souvislosti vyloučili, že by od poloviny 70. let minulého století docházelo ke zkreslování či dokonce falšování zpráv, protože v té době byl vydán generální pokyn, který takové praktiky výslovně zakazoval a velice tvrdě trestal. Nedisciplinovaný agent sám mohl skončit v hledáčku tehdejší StB. Tehdejší zpravodajská síť totiž nemohla řádně fungovat, jestliže by byla založena na fiktivních informacích a nemohla by se tedy na ně spolehnout. Uvedené zprávy přitom byly využívány nejprve k zastrašování sledovaných osob a později v rámci akce Asanace jako donucovací prostředek k manipulaci se sledovanými osobami, které byly z nejrůznějších důvodů považovány za „nepohodlné“ či „nežádoucí“, nejčastěji k donucení opustit tehdejší republiku. V řízení bylo prokázáno, že žalobce nejméně třem tehdejším řídicím orgánům, agentům StB, kteří sloužili jako jacísi „styční důstojníci“ na přibližně 155 schůzkách sdělil o různých osobách informace, které mohli být využity proti těmto osobám a tedy jim určitým způsobem poškodit. Během těchto schůzek bylo vyhotoveno, resp. se z těchto schůzek se dochovalo 299 zpráv. Jedním z poškozených byl rovněž žalovaný, který v torzu svého spisu skutečně našel jím uváděné čtyři zprávy, jejichž zdrojem byl právě žalobce. Ať již motivace žalobce pro sdělování podobných zpráv byla jakákoliv, osobní či v zájmu Jazzové sekce, nemění to nic na škodlivosti takových zpráv pro žalobce, který se právě pod nátlakem v rámci akce Asanace rozhodl republiku opustit. O autenticitě těchto zpráv nemá soud pochyb, když existence těchto zpráv je prokázána kopiemi s ověřovacím razítkem z archivu bezpečnostních sborů a doplněným doložkou, že tyto byly odtajněny na základě zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, účinného od 1.8.2007. Právě na základě tohoto zákona byly otevřeny archivy bývalých bezpečnostních sborů a zpřístupněny veřejnosti. Soudu je rovněž známo rozhodnutí ve věci, vedené Městským soudem v Praze pod sp.zn. 37 C 117/99 ze dne 13.12.2000. Jestliže však žalobce výsledek tohoto řízení veřejně interpretuje jako důkaz toho, že byl nespravedlivě veden v seznamech Státní bezpečnosti jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník Státní bezpečnosti, nelze s ním souhlasit. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že verdikt o neoprávněném vedení v archivech byl vydán pouze na základě toho, že tehdejší žalovaný, Ministerstvo vnitra České republiky, neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, když nebylo možné provést ověření pravosti podpisu žalobce na vázacím aktu, když tento existuje již jen na mikrofiši. Znalec tak nemohl z fotokopie listiny porovnat významné znaky vlastnoručního podpisu a dospěl k jednoznačnému závěru. Rovněž není bez významu, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno téměř 7 let před odtajněním agenturních spisů, v nichž byly relevantní informace založeny. Tyto informace byly zpřístupněny až na základě zákona č. 181/2007 Sb. a nebyly tak v době vydání inkriminovaného rozsudku přístupny ani tehdejšímu žalovanému Ministerstvu vnitra ČR. Oba v řízení vyslechnutí svědci, o jejichž důvěryhodnosti a erudovanosti nemá soud důvod pochybovat, když jeden z nich je zaměstnancem Ústavu pro studium totalitních režimů, druhý členem Etické komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu, přitom uvedli, že sami až na základě odtajnění bezpečnostních archivů zahájili svá bádání a dospěli k jednoznačnému závěru, že zprávy od pramene Hudebníka (alias žalobce) jsou skutečné. Právě množství těchto dochovaných zpráv, které jsou však pouze zlomkem původních spisů oba badatele přesvědčilo o tom, že činnost žalobce byla neobyčejně aktivní. Pokud žalobce namítal, že výroky žalovaného ovlivnily jeho hodnocení Etickou komisí, zcela pominul, že v roce 2015 (tzn. dva roky před sporným návrhem na jmenování členem Etické komise) byl touto komisí prověřován v souvislosti s odvoláním proti neudělení statusu účastníka tzv. třetího odboje ze strany Ministerstva obrany ČR ze dne **2.5.2014 č.j. 262000098/11/2014-1027**, když tato provedla velice důkladné vyšetřování a v rozhodnutí ze dne 25.6.2015 č.j. 18520/2014-EKO shodně s Ministerstvem obrany ČR dospěla k závěru, že tento status

žalobci nepřísluší, dokonce označila žalobce v konečném důsledku jako osobu nedůvěryhodnou. Žalobce mimo jiné v rámci své žádosti o udělení statusu účastníka třetího odboje „opomněl“ uvést, že byl po dobu pěti let členem KSČ a přímo tuto skutečnost negoval. Jak následně Ministerstvo obrany zjistilo v Národním archivu žalobce byl členem KSČ od 21. 7. 1965 do roku 1970. Ministerstvo obrany opatřilo historický posudek k osobě Karla Srpa, narozeného 18.1.1937, č.j. 262000098/11/2012, v němž Jiří Gruntorád popsal činnost Jazzové sekce, včetně působení na mladou generaci, s tím že koncem 70. let Karel Srp podepsal spolupráci s STB v domnění, že upoutá veškerou pozornost této instituce na svou osobu a ušetří tak ostatní aktivisty perzekuce, kdy současně se domníval, že dokáže s tehdejší StB manipulovat dle svých představ. Badatel se přimlouval za prominutí překážky pro neudělení požadovaného statusu. Na základě vlastních zjištění však Ministerstvo obrany ČR **žádost žalobce o vydání osvědčení odboje a odporu proti komunismu zamítlo.** Etická komise v rámci rozhodování o odvolání žalobce prověřila řadu materiálů z nichž vycházelo již Ministerstvo obrany, přičemž ve svém rozhodnutí vycházela ze stanoviska archivu bezpečnostních složek ze dne 21.3.2012, podle kterého byl žalobce evidován v materiálech bezpečnostních složek jako jejich spolupracovník nebo tajný spolupracovník (nikoliv však člen pomocné stráže Veřejné bezpečnosti, pomocník Pohraniční stráže nebo informátor Zpravodajského aparátu Komunistické strany Československa a jiných), dále zjistila genealogii spolupráce žalobce od registračního svazku č. 25280 (kategorie „Důvěrník“, „agent“), uloženého do archivu pod agenturním č. 729772 MV, po registrační svazek č. 38129 („důvěrník“), který byl následně archivován pod agenturním č. 749669 MV a svazku signálního, který byl 8.12.1989 zničen. V této souvislosti sama Etická komise uvedla, že archivní spis žalobce č. 749660 MV je sice torzovitý, nicméně svá zjištění doplnila šetřením Úřadu pro studium totalitních režimů, který dohledal podstatné podklady k částečné rekonstrukci tohoto spisu, z nichž lze dospět k závěru, že se žalobce s příslušníky STB vědomě scházel a spolupracoval s nimi. Žalobcova řídicí činnost v rámci Jazzové sekce sice byla prokázána, ale právě s ohledem na členství v KSČ a spolupráci s StB, dospěla komise k závěru, že jsou zde překážky bránící vydání požadovaného osvědčení. Etická komise se dále vyjádřila k charakteru Jazzové sekce jako takové, když tuto nelze považovat za odbojovou organizaci, protože jako celek nevyvíjela činnost s cílem odstranit, narušit nebo jinak poškodit komunistickou totalitní moc v Československu a obnovit svobodu a demokracii. Jednalo se o oficiálně povolené uskupení, byť někteří jeho členové organizovali petice či veřejná vyjádření zaměřená přímo či nepřímo proti komunistickému režimu, ale žalobcova činnost nebyla v tomto duchu prokázána a požadovaný status mu nepřísluší. Etická komise konstatovala, že v rámci svých zjištění ze spisového materiálu mimo jiné i Úřadu pro studium totalitních režimů zjistila, že osobní spis žalobce registrační č. 2580 v kategorii „Důvěrník“ pod krycím jménem „Hudebník“ byl odůvodněn potřebou kontaktu s účastníkem řízení z důvodu jeho zaměstnání, kdy byl nejprve úkolován ke stykové bázi USA a následně byl předn na Správu bezpečnosti hlavního města Prahy a Středočeského kraje, II. oddělení. Na základě prvních kontaktů bylo uskutečněno 96 schůzek a z nich vypracováno 71 zpráv. Od 28. 5. 1979 bylo uskutečněno 151 schůzek, ze kterých bylo zpracováno 299 zpráv. V této souvislosti popsala shodně s vyslechnutými badateli způsob spolupráce žalobce včetně využití tajné schránky Uzavřela s **odkazem na dochovaný spisový materiál, že jeho důvěryhodnost není na místě zpochybňovat, přičemž** postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu lze účastníku přiznat pouze v případě, že jeho účast na odboji a odporu proti komunismu svou intenzitou a rozsahem nebo délkou, zjevně převyšovala jeho účast na budování rozvoje a upevňování komunistické totalitní moci. V daném případě to však prokázáno nebylo. Nutno dodat, že zjištění Etické komise vychází z velice podrobných podkladů a rozborů, které si nechala vyhotovit, kdy v rámci uvedeného řízení bylo prověřeno obrovské množství materiálu. Důvod nevyhovění odvolání žalobce tak je zcela zřejmý. Žalobci bylo uvedené rozhodnutí osobně doručeno,

přesto však žalobce v tomto řízení tvrdil, že mu nikdy doručeno nebylo a nebyl s ním seznámen. Pravdivost jeho slov tak byla v řízení vyvrácena. Jestliže se následně Etická komise postavila proti jmenování žalobce do svých řad a konstatovala, že se nejedná o osobu, která by splňovala podmínky pro toto členství, vycházela tak výhradně ze svých vlastních zjištění v rámci žalobcem iniciovaného řízení o odvolání proti neudělení statusu účastníka tzv. třetího odboje ze strany Ministerstva obrany ČR ze dne **2.5.2014 č.j. 262000098/11/2014-1027**. Nelze se tedy ztotožnit se žalobcem, jestliže tento sám sebe hodnotí jako disidenta, protože právě tento status mu byl nejprve Ministerstvem obrany ČR a následně i Etickou komisí upřen. Výroky žalovaného tak mohli na stanovisko Etické komise ve věci jmenování žalobce jejím členem s ohledem na její vlastní a dřívější zjištění, mít zcela nepatrný vliv. Na základě provedeného dokazování a shora shrnutých skutečností soud dospěl k závěru, že pokud žalovaný hodnotil činnost žalobce jako udávání a jeho samotného jako udavače s tím, že tento byl zdrojem čtyř zpráv, které má žalovaný ve svém spise, vycházel z pravdivých zjištění, neboť uvedené zprávy ve svém spise skutečně nalezl. Jednalo se přitom o zprávy, týkající se jeho kontaktů, plánovaných akcí, vydávání LP desek a konečně i úvah o emigraci. Jak oba svědci v řízení shodně uvedli, tyto informace byly způsobily žalovaného poškodit, resp. Na základě těchto informací mohla StB směřovat svou činnost tak, aby dosáhla plánovaného cíle, tedy donutila žalovaného k emigraci. V řízení přitom nebylo zpochybněno, že se tak skutečně stalo. Ve světle těchto zpráv tak nelze výroky žalovaného, hodnotící žalobce jako „udavače“ považovat za nepravdivé. V této souvislosti soud konstataje, že další na toto hodnocení navazující výroky, hodnotící žalobce jako „kanál“ vyplývají právě ze zjištění žalovaného, která učinil na základě odhalení svého spisu, kdy odhalil osobu žalobce jako někoho, koho považoval za svého důvěrníka a teprve po letech zjistil opak. V této souvislosti se tedy nelze žalovanému divit a současně nelze vyhovět žalobci, který požaduje za tyto výroky omluvu, když tyto označuje za nepravdivé. Pokud jde o další hodnocení žalobce, že tento překrucuje pravdu a skutečnost, v samotném řízení bylo potvrzeno, že žalobce skutečně uvádí v souvislosti se svou osobou různá tvrzení, která nelze nazvat jinak než nepravdami či zkreslenými informacemi. Především je nutné poukázat na zjištění EK, že žalobce zamlčel své členství v KSČ, rovněž nelze pominout důrazné tvrzení žalobce, že mu není známo rozhodnutí EK o odvolání proti přiznání statutu třetí odboje, když i tento jeho výrok se ukázal nepravdivým. A konečně ani hodnocení výsledku soudního řízení, týkajícího se vedení žalobce v seznamech StB, nebylo v souladu s jeho verdiktem, když i v žalobě tvrdil, že již dne 13.12.2000 byl Městským soudem v Praze vydán rozsudek č.j. 37 C 117/99-60, který po rozsáhlém dokazování **postavil na jisto**, že žalobce byl neoprávněně evidován v materiálech StB..... a otázka údajné spolupráce žalobce se Státní bezpečností **již byla vyčerpávajícím způsobem objasněna** a pravomocným rozhodnutím soudu vyřešena tak, že žalobce se Státní bezpečností vědomě nespolupracoval. Jen na závěr nutno dodat, že jestliže žalobce polemizoval s výrazy „udání“ a „udavač“, kdy požadoval od vyslechnutých svědků definici tohoto pojmu a naznačoval, že v jeho případě se vlastně jednotlivé informace jako „udání“ nazvat nedají, tedy ani jeho činnost nelze nazvat „udáváním“, nelze se pozastavit na tím, že tím de facto nepřímou připustil, že by mohl podobnou činnost vyvíjet. S ohledem na shora uvedené, kdy soud dospěl k závěru, že žalovaný žádná nepravdivá tvrzení o žalobci neuvedl, přičemž jeho osobní hodnocení ve světle zjištěných okolností, jsou pochopitelná (byť možná z pohledu žalobce poněkud tvrdá), soud žalobu zamítl. Pokud jde o výroky žalobce ohledně prezidenta republiky, tyto soud ponechává stranou, když se jedná o osobní názor žalobce, který není předmětem tohoto řízení.

25. O nákladech řízení soud rozhodoval podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něž má účastník, který byl ve věci zcela úspěšný právo na náhradu nákladů řízení proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V této věci byl zcela úspěšný žalovaný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci. Náklady žalovaného jsou v daném případě

představovány náklady právního zastoupení žalovaného advokátem za 12 úkonů právní pomoci po 2 500 Kč za úkon, a to za převzetí právního zastoupení, 5x podání ve věci samé a účast na jednáních soudu 1x 19.10.2018, 1x 25.6.2019, 2x 18.10.2019, 1x 21.1.2020 a 1x 21.1.2021 podle ust. § 9 odst. 1 ve spojení s ust. § 7 bod 3. a ust. § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále 12 režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky za téže úkony, 12x náhrada zmeškaného času na cestu k jednání po 100,- Kč dne 19.10.2018 a 25.6.2019 (poté došlo k přestěhování kanceláře zástupce žalovaného a další ztráta času nebyla účtována), to vše zvýšené o 21 % DPH, již je advokát žalovaného jako plátce DPH povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést, a dále z cestovních výdajů za dvě cesty z místa tehdejšího sídla zástupce žalovaného k jednání dne 19.10.2018 ve výši 938,79 Kč (spotřeba NM l/100 Km vozidla ve městě 7,8, mimo město 5,0 , v kombinaci 6,0, sazba základní náhrady 4,0 Kč, při 160 km a ceně pohonných hmot 29,8 Kč/l) a 25.6.2019 ve výši 992,89 Kč dle přiloženého technického průkazu (spotřeba NM l/100 Km vozidla ve městě 7,8, mimo město 5,0 , v kombinaci 6,0, sazba základní náhrady 4,1 Kč, při 160 km a ceně pohonných hmot 33,6 Kč/l) ; tj. celkem částka 39683,68 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 21. ledna 2021

JUDr. Kateřina Takácsová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klausová.